Annus III. - Vol. III. Die 26 Iunii 1911. Num. 8.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

I. *Acta Pii PP. X:* Litterae Apostolicae, pag. 257; Epistolae, pag. 261. — II. *S. C. Consistorialis:* Provisio Ecclesiarum, pag. 269. — III. *S. C. de Religiosis:* Dubia de manuscriptis Religiosorum typis edendis, pag. 270. — III. *S. C. Concilii:* Lausanen. Interpretationis voluntatis, pag. 271; Aurien. Dubiorum circa abstinentiae et ieiunii legem, pag. 274; Carcassonen. Collectionis eleemosynarum in paroeciis, pag. 277. — IV. *S. C. Indicis:* Decretum quo prohibentur opera quaedam, pag. 278. — V. *S. C. Rituum:* Westmonasterien. Dubia de expositione et benedictione SSmi Sacramenti, pag. 279; Baionen. Dubia varia, pag 281; Quinque Ecclesiarum. De absolutione ad tumulum diebus dominicis et festis, pag. 283. — VI. *S. R. Rota:* Divionen. Nullitatis matrimonii, pag. 284. — VII. *Secretaria Status:* Epistola, pag. 293. — VIII. *Commissio Pontificia de Re Biblica:* Dubia quaedam circa Evangelium secundum Matthaeum, pag. 294; Ratio periclitandae doctrinae, pag. 296.

Diarium Romanae Curiae: Congregazione preparatoria, pontificia missione straordinaria, nomine, onorificenze, necrologio, pag. 301-304.

ROMAE
TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS
MDCCCCXI.

Directio: Palazzo della Cancelleria. — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.
Pro Italia, L. 12. — Extra Italiam, L. 15.
Unius fasciculi, L. 1.

« *Bis* fere *in mense* (Commentarium) *prodibit, ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* ». (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

ACTA PII PP. X

Litterae Apostolicae.

PAG.

I. *Refert ad Nos.* - Festum S. Othmari Abbatis in paroecia S. Galli in choro tantum celebrari permittitur. - *24 februarii 1911.* . . 257

II. *Nihil Nobis.* - Invocationem « Gesù mio misericordia » vel aliam « O Iesu in Sanctissimo Sacramento, miserere nobis », devote recitantibus amplior indulgentia conceditur. - *20 maii 1911* . 258

III. *Comperimus ex gravi.* - Societas Puerorum a comitatu Sanctissimi Sacramenti, Romae in Basilica SS. XII Apostolorum instituta, in primariam erigitur. - *1 iunii 1911* 260

Epistolae.

I. *Quod hierarchia catholica.* - Ad V. E. Ioachim S. R. E. presbyterum Cardinalem Arcoverde Cavalcanti, Archiepiscopum S. Sebastiani fluminis Ianuarii ceterosque Archiepiscopos et Episcopos Brasiliae, de incrementis rei catholicae per Brasiliam post auctam hierarchiam, deque praesidiis quibus Pastores animarum in sacro ministerio vel utilius versari poterunt. - *6 iunii 1911.* . 261

II. *Diligentia ipsa quae.* - Ad RR. PP. DD. Bavariae Archiepiscopos et Episcopos, Frisingae congregatos ad Consilia de gravibus rebus simul capienda, ac praesertim de christiana puerorum in scholis institutione. - *30 aprilis 1911* 264

III. *Ubere cum fructu.* - Ad Moderatorem Congregationis presbyterorum a Sancta Maria Tinchebray nuncupatae, sexagesimo condita sodalitate anniversario recurrente. - *30 aprilis 1911.* 265

IV. *Id libenter accepimus.* - Ad V. E. Iacobum S. R. E. presbyterum Cardinalem Gibbons, Baltimoriensium Archiepiscopum, quinquagesimum sacerdotii sui anniversarium celebrantem ac vicesimum quintum, ex quo sacra Purpura exornatus est. - *7 maii 1911* 267

V. Ad RR. PP. DD. Archiepiscopos atque Episcopos Galliae occasione conventus alterius diocesanis Missionibus provehendis. - *15 maii 1911* 268

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS.

Provisio Ecclesiarum 269

S. CONGREGATIO DE RELIGIOSIS.

Dubia de manuscriptis Religiosorum typis edendis. - *15 iunii 1911.* . . 270

Annus III. - Vol. III. Die 26 Iunii 1911. Num. 8.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. X

LITTERAE APOSTOLICAE

I.

FESTUM S. OTHMARI ABBATIS IN PAROECIA S. GALLI IN CHORO TANTUM CELEBRARI PERMITTITUR.

PIUS PP. X.

Ad futuram rei memoriam. — Refert ad Nos Episcopus S. Galli in dioecesi sua festum praecipui Patroni videlicet S. Galli tam in Choro quam in foro rite celebrari; festum vero alterius Patroni, nempe S. Othmari Ab. intra fines dumtaxat Paroeciae S. Galli, tamquam festum de praecepto haberi, sed eidem festo rite celebrando maiores in dies difficultates officere. Asserit enim idem Antistes paroeciam S. Galli, quae Cathedrali templo, ceu parochiali utitur, viginti quinque millibus Catholicorum constare, sed acatholicos numero, opibus ac potestate civili longe praevalere. Multos etiam catholicos e dissitis regionibus ipsam ad paroeciam commercii causa confluentes territorialem praecepti legem ignorare. Alios in proximioribus paroeciis degentes, in quibus idem festum non est de praecepto servandum, eandem in paroeciam ad labores suscipiendos venientes, ipso eo die a servilibus operibus minime abstinere. Omnes fere officinarum institores vel permittere vel cogere ad servilia opera artifices. Addit ipse Antistes festum Sancti Othmari, uti memoriae traditum est, celebratum fuisse in monasterio S. Galli, quod centum abhinc annis est obseratum; postea a Parocho S. Galli inductum esse pro populo, atque ita penes paroeciam ipsam Sancti Galli id vigere festum, quod in aliis paroeciis non celebratur. Tandem, ex lege, alterius Patroni festum minime de praecepto censeri. His quidem de causis Antistes

super enunciatus supplici prece Nos adit, ut ad praecavenda peccata veniam faciamus, ex qua, interposita Nostra Auctoritate, in paroecia S. Galli non minus quam in aliis paroeciis festum S. Othmari in choro dumtaxat celebretur. Nos autem probe spectantes adductarum rationum gravitatem, votis his annuendum benigne existimamus, eaque de causa, Apostolica Nostra Auctoritate, vi praesentium concedimus, ut in posterum intra fines paroeciae S. Galli quotannis S. Othmari Ab. festum in choro tantum rite celebretur, quin fideles eodem die sacro adesse et a servilibus operibus abstinere ex praecepto teneantur. Antistiti vero dioecesis commendatum volumus, ut aliis congruis modis S. Othmari venerationem cultumque exaugenda curet. Decernentes praesentes Nostras Litteras firmas, validas, et efficaces semper existere et fore suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum esse et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Nostra et Cancellariae Apostolicae regula de iure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die XXIV Februarii MCMXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

R. CARD. MERRY DEL VAL,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

II.

INVOCATIONEM "GESÙ MIO, MISERICORDIA" VEL ALIAM "O IESU IN SANCTISSIMO SACRAMENTO, MISERERE NOBIS", DEVOTE RECITANTIBUS AMPLIOR INDULGENTIA CONCEDITUR.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Nihil Nobis ex divinitus commisso Supremi Apostolatus munere acceptum magis gratumque est, quam ut in christiano populo pia ac frugifera promoveatur consuetudo fundendi Summo bonorum omnium datori Deo crebras atque iteratas ex imo corde invocationes, ad praesens illius patrocinium suppliciter impetrandum. Hoc quidem consilio ductus Pius PP. IX rec. mem. Decessor Noster, die XXIV mensis Septembris anno MDCCCXXXVI fidelibus assuetis invocationi *Gesu mio, misericordia*, toties lucrandam quoties

ipsam invocationem emisissent, centum dierum indulgentiam largitus est; Nosque ipsi, datis sub piscatoris annulo Literis die VI mensis Iulii anno MDCCCCIX fidelibus aliam invocationem *O Iesu in SSmo Sacramento, miserere nobis* devote recitantibus, similem centum dierum remissionem benigne in Dño concessimus. Nunc autem, ingruentibus in dies adversus Ecclesiam calamitatibus, opportunum consilium videtur, fideles unanimi precum communione coelestem opem instanter efflagitare, eosque iteratis piis invocationibus animum mentemque ad Deum excitare, divinique amoris Sacramentum potissimum recolere. Id summopere cupientes, ut ad haec pietatis officia implenda magis magisque iidem fideles alliciantur, partiales superenunciatas indulgentias dictis invocationibus adnexas, Apostolica Nostra Auctoritate amplificandas censemus. Quae cum ita sint, de Omnipotentis Dei misericordia ac BB. Petri et Pauli Apostolorum Eius auctoritate confisi, praesentium tenore, singulis atque universis fidelibus ex utroque sexu, qui ubique terrarum et quolibet idiomate, dummodo versio fidelis sit, contrito saltem corde, ac devote recitent vel iaculatoriam precem quae italice audit *Gesù mio, misericordia,* vel aliam iaculatoriam *O Iesu in SSmo Sacramento, miserere nobis,* quoties id agant, toties, in forma Ecclesiae consueta, de numero poenalium dierum trecentos expungimus. Porro largimur fidelibus ipsis, si malint, liceat partialibus his indulgentiis functorum vita labes poenasque expiare. Praecipimus vero ut priorum concessionum Apostolicarum quas recensuimus tenor ita amplificetur sicuti illum per praesentes Auctoritate Nostra amplificamus. Praesentibus, perpetuis futuris temporibus valituris. Tandem mandamus ut praesentium Litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius Notarii publici subscriptis ac sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae apud S. Petrum sub annulo Piscatoris, die XX Maii MCMXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

R. CARD. MERRY DEL VAL,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

III.

SOCIETAS PUERORUM A COMITATU SANCTISSIMI SACRAMENTI, ROMAE IN BASILICA SS. XII APOSTOLORUM INSTITUTA, IN PRIMARIAM ERIGITUR.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Comperimus ex gravi commendatione dilecti filii Nostri Petri S. R. E. presbyteri Cardinalis Respighi Nostri in hac Alma Urbe Vicarii in spiritualibus Generalis, in Basilica urbana Sanctorum XII Apostolorum, iam inde a die decima quinta mensis Iulii anno MDCCCCII ab ipso Vicario piam canonice institutam fuisse Societatem Puerorum a Comitatu SS̃mi Sacramenti appellatam. Novimus pariter hanc Societatem frugiferum ad finem fuisse erectam adducendae pueritiae ad Eum qui innocentes puerulos adamavit, monuitque discipulos suos, ut sinerent parvulos venire ad Se. Pergratum quoque nuncium accepimus in pluribus Urbis paroeciis societatem ipsam maiora in dies incrementa suscipere; iam in nonnullas Italiae dioeceses propagari feliciter, atque exteras etiam nationes ipsius institutionem sedulo studio exquirere. Cum itaque dilectus ipse filius Noster Cardinalis in Urbe Vicarius Nos enixis precibus flagitaverit ut societatem superenunciatam ad Primariae dignitatem provehere pro universo terrarum orbe dignemur, Nos piis huiusmodi coeptis ultro libenterque faventes, ac tam frugiferae societati bona, fausta, ac felicia cuncta adprecati, haec quae infra scripta sunt suprema Nostra interposita Apostolica Auctoritate edicimus ac mandamus. Societatem Puerorum a comitatu SS̃mi Sacramenti, Romae in Basilica Sanctorum XII Apostolorum canonice institutam, Apostolica Nostra Auctoritate, praesentium vi, perpetuumque in modum in Primariam erigimus atque instituimus, cum omnibus privilegiis quae Archisodalitiis de iure competunt. Eiusdem autem Primariae Societatis Moderatori atque Officialibus praesentibus et futuris concedimus, ut ipsi, servatis forma Constitutionis Clementis PP. VIII Praedecessoris Nostri rec. me. aliisque Apostolicis Ordinibus desuper editis, alias eiusdem tituli atque instituti Societates nunc et in posterum in universis catholici orbis dioecesibus canonice erectas sive erigendas, sibi rite aggregare, cum illisque communicare perpetuo valeant omnes et singulas indulgentias et spirituales gratias eidem Primariae Societati a Sede Apostolica concessas, quae sint aliis communicabiles. Decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper existere et fore, suosque plenarios atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectant sive in posterum spectare poterint, plenissime suffragari, sicque

per quoscumque iudices ordinarios et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum esse et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis ceterisque omnibus speciali et individua mentione ac derogatione dignis, contrariis quibuscumque. Tandem volumus ut praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius Notarii publici subscriptis et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis eadem prorsus fides adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die 1 Iunii MDCCCCXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

R. Card. Merry del Val,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

EPISTOLAE.

I.

AD V. E. IOACHIM S. R. E. PRESBYTERUM CARDINALEM ARCOVERDE CAVALCANTI, ARCHIEPISCOPUM S. SEBASTIANI FLUMINIS IANUARII CETEROSQUE ARCHIEPISCOPOS ET EPISCOPOS BRASILIAE, DE INCREMENTIS REI CATHOLICAE PER BRASILIAM POST AUCTAM HIERARCHIAM, DEQUE PRAESIDIIS QUIBUS PASTORES ANIMARUM IN SACRO MINISTERIO VEL UTILIUS VERSARI POTERUNT.

Dilecte fili noster et venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Quod hierarchia catholica per Brasiliam non paulum incrementi nuper accepit, habenda est nempe primum omnium gratia auctori et propagatori Ecclesiae Deo, qui consiliis curisque Sedis Apostolicae, pro istius christiani populi salute susceptis, prosperos successus dederit. Tum vero aequum est meritas easque singulares vobis vestrisque civibus laudes tribuere. Opus enim agebatur maximae aeque opportunitatis et difficultatis: quod certe adduci non potuisset ad exitum, nisi et sacrorum Antistitum praeclarum studium atque constantia, et populi ad conferendum in commune insignis largitas, et eorum, qui rempublicam gerunt, amicus animus adfuisset. Itaque universo ordini vestro, Venerabiles Fratres, omnique Brasiliae catholicae plurimum gratulamur:

sed illud praeterea valde velimus - quod sane optabile est omnibus, quicumque Brasilianum nomen, iuventa validum gloriaque florens, diligunt - ut in hoc eodem genere ea fiat progressio, quam ipsius reipublicae explorata utilitas requirit. Etenim amplificandis Hierarchiae ordinibus augendoque numero sacra ministrantium, id scilicet recta efficitur, ut hominibus, in tanta regionum immensitate diffusis, ampliora quaedam, uti necesse est, ad conformandos religione animos et mores praesidia suppetant: at hoc ipso saluti Civitatis melius prospicitur. Nam eos revereri qui praesunt, civilem servare disciplinam, paci et tranquillitati studere, haec et talia sunt catholico homini officia religiose servanda. Ubi igitur huiusmodi cives, professione et instituto vitae catholici, fuerint frequentiores, non ab iis quidquam timendum erit Reipublicae, imo vero optimum incolumitatis stabilitatisque subsidium exspectandum.

Atque hi, quos dicimus utilitatis fructus ex Hierarchiae incrementis naturâ exsistere, iam apparent. Quod enim aliunde acceperamus, hoc Venerabilis Frater qui nuper in Brasilia Nuntii Apostolici munus egregie explevit, his diebus coram confirmavit, Fidei vitaeque christianae studium in vestris populis mirifice crevisse. — Iam, ut in hoc infinito prope campo industriae pastoralis vel utilius versemini, nonnulla, pro Apostolico munere, habemus vos vestrumque utriusque ordinis Clerum vehementer hortari.

Ante omnia, quoniam ex istis dioecesibus quaedam etiamnum latius, regnorum instar, patent, adeo ut, nisi partitae fuerint, difficulter administrari queant, idcirco de iis aequa et prudenti ratione dividendis vos mature cogitabitis. — Interim vero illud omni ope nitendum vobis est, ut incolarum multitudini copia respondeat sacerdotum, quorum sane summa hodie penuria est; iique ut instructu doctrinae ornatuque virtutum ministerio sanctissimo sint pares. Quare ad sacra Seminaria tum maiora tum minora, quae appellantur, unde solum idoneus sacerdotum huiusmodi sperandus est numerus, diligentissime adiiciatis animum oportet, ut ea quidem, ubi adsunt, rite ordinanda et gubernanda, ubi vero desiderantur, instituenda et fundanda curetis. — Neque indigenis tantum prospicere debetis, quamquam ratio postulat, ut ii potissimum sint vobis curae, sed multum operae ac studii conferendum etiam est ad salutem advenarum. Cognitum est, qui ex diversis Europae regionibus in Americam demigrent, sive diuturna hospitia sive stabiles perpetuasque sedes ibi quaesitum, eos magnam partem quotannis ad Brasiliae vestrae oras confluere. Sed hoc haud satis solet animadverti, quod valde est dolendum, eorum plerosque, si ex inopia ad aliquam paullatim fortunam emergant, misere bonorum animae, quae multo sunt potiora, iacturam

facere consuevisse. Nam destituti ferme ope sacerdotum, propter ignorationem locorum atque linguae, sibique relicti, sensim desuetudine sacrorum fit, ut vitam instituant omnis religionis expertem, aut etiam, inimicorum Fidei catholicae irretiti fallaciis, ad perversa dogmata convertantur. Iam vero huic tantae tot hominum necessitati, si in praesens plene et omnino mederi non licet, tamen, quam aptissime potest, pro facultate subveniendum est: cupimusque propterea dari operam, ut iis, maxime in ingressu vitae transmarinae, per celeberrima quaeque loca, ubi consueverunt consistere, sacerdotes nonnulli, qui eadem utantur lingua, praesto sint ad opitulandum congruenter.

Equidem quod attinet ad ministerium verbi, scimus libenterque profitemur, Venerabiles Fratres, plurimos de Clero vestro in alenda Fide et pietate populi mirae esse sedulitatis. Verumtamen non possumus quin omnes in universum, sed praesertim rectores parochiarum, impense hortemur, ut sanctam solemnemque vel de doctrina christiana institutionem vel explanationem Evangelii ne umquam intermittant. Optime autem populi commodis consultum fuerit, si hoc in morem inducatur apud vos, quod iam in aliis dioecesibus utilissime factitatur, ut unusquisque sacerdotum ex utroque Clero, singulis diebus festis, inter sacrum conciunculam de rebus divinis habeat. Commodissima enim haec videtur ratio, in sacricolarum paucitate, populum christianum de suis officiis erudiendi: eamque omnes, quotquot istic sunt, sacerdotes adhibeant, magno opere velimus.

Iam coetus istic coepisse agi de honeste salubriterque scriptis spargendis in vulgus, Nos quidem magna cum voluptate animi certiores facti sumus. Omnino huius aetatis, tantis affectae et afflictae malis, haec maxima labes est, ut effrenata et prope infinita licentia tribuatur improbis ad convellendam, diariorum commentariorum librorum colluvie, observantiam publicam religionis honestatemque morum, quae ipsa sunt civilis coniunctionis fundamenta; praecipue vero ad depravandam penitus iuventutem, quacum Ecclesiae itemque patriae spes potissimae adolescunt. Confidimus igitur fore, ut, vobis auctoribus, boni omnes eiusmodi scriptarum impie licenterque lectione rerum et se ipsi abstineant et suos prohibeant; simul autem suis opibus studiisque efficiant, ut alia scripta vel quotidie vel in certos dies late vulgentur, in quibus christiana sapientia et virtus salva sit, ac iustae quoque habeatur ratio utilitatis.

Praeterea, non fugit prudentiam vestram, quantum adiumenti ad commune bonum insit in consociationibus iis, quae, pietatis, beneficentiae mutuaeve utilitatis causa institutae, passim in orbe catholico vigent

ac florent. Pergratum Nobis foret, si talibus etiam praesidiis dioeceses vestras videremus ornatas: idque vos, ut vestra auctoritate effectum detis hortamur; in primis autem, ut illa catholicorum corpora exsistant, quae rei sociali tuendae componi solent. Est enim hoc genus nostris maxime accommodatum temporibus, quo simul consociatis suarum rationum defensio, simul Fidei morumque custodia comparatur.

Sinite postremo loco, ut ad id vestram incitemus diligentiam, quo certe praecipuam quamdam curarum partem habetis, ut oportet, conversam, ad disciplinam institutionemque puerilem. Scilicet vigilandum perpetuo est pro locupletium pariter et pro tenuium liberis, attenteque spectandum, ut, Religione magistra, ad veritatem erudiantur et ad vitae integritatem informentur. Hoc nempe christianae reipublicae communisque salutis permagni interest: talia enim posthac futura sunt tempora, qualis nunc tenera et imbecilla aetas fingitur.

Haec omnia, Venerabiles Fratres, quae Apostolici officii duximus vobis proponere, vos in coetibus episcopalibus, quos ex praescripto Plenarii Americae Latinae Concilii de more celebraturi estis, pro vestro divinae gloriae et animorum studio, diligenter considerabitis quemadmodum utilissime exsequamini.

Interea, divinorum munerum auspicem et benevolentiae Nostrae testem, vobis, dilecte Fili Noster et Venerabiles Fratres, et Clero populisque vestris apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die VI mensis Iunii anno MCMXI, Pontificatus Nostri octavo.

PIUS PP. X.

II.

AD RR. PP. DD. BAVARIAE ARCHIEPISCOPOS ET EPISCOPOS, FRISINGAE CONGREGATOS AD CONSILIA DE GRAVIBUS REBUS SIMUL CAPIENDA, AC PRAESERTIM DE CHRISTIANA PUERORUM IN SCHOLIS INSTITUTIONE.

Venerabiles Fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Diligentia ipsa quae, elapsis vix paucis mensibus ab ultima congressione, vos nuper congregavit iterum, ostendit palam optimum vos de hisce episcopalibus coetibus iudicium facere. Et recte sane ac merito. Congressiones enim huiusmodi, dummodo rite habeantur, haud parum pro-

desse possunt ad salutaria studia excitanda, ad paranda invalescenti impietati apta ac tempestiva remedia et ad eam nectendam mentium atque actionum concordiam quam praesens aetas arctissimam requirit.

Quam vero nuntiastis susceptam a vobis curam maximam de christiana institutione puerorum scholas celebrantium libenter admodum accepimus et gratulamur vobis, Venerabiles Fratres, propositum quod si, uti confidimus, constanti navitate urseritis, haud exiguos paroeciis vestris afferet fructus. Qui quidem in maiorem profecto amplioremque pubescent ubertatem si pueri iidem, progrediente aetate, Curionum caritatis providentiaeque subsidia minime desiderent. Aetatis enim lapsu ac vitae usu crescunt et pericula hinc a iuvenilibus cupiditatibus inde a pravorum exemplo accepta. Ab iis mature ac prudenter sunt hi quidem arcendi: secus enim periculum suberit ne lugenda nimis pruina diuturnarum vigiliarum fructus subito decoquat atque absumat.

Vix demum dictu opus est, Venerabiles Fratres, pergratam Nos habuisse pietatis significationem, qua vobis libuit coetum ipsum auspicari. Est profecto vobis in laude ponendum si convento vix inito, ad Nos omnium vestrum tunc provolavit animus, idemque eo promptiore effusioreque caritate, quo tristiores Nobis decurrunt dies. Studiis vestris delectati admodum sumus, eaque pari rependimus studiorum vice, Apostolicam Benedictionem, caelestium auspicem bonorum, vobis omnibus, Venerabiles Fratres, et cuiusque vestrum Clero populoque peramanter impertiendo.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXX Aprilis MDCCCCXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

PIUS PP. X.

III.

AD MODERATOREM CONGREGATIONIS PRESBYTERORUM A SANCTA MARIA TINCHEBRAY NUNCUPATAE, SEXAGESIMO CONDITA SODALITATE ANNIVERSARIO RECURRENTE.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Ubere cum fructu te tuaeque disciplinae alumnos versari in moderanda ac provehenda Sodalitate cui nomen a *Nostra Domina a bona morte,* libenter admodum accepimus, et gratulamur ex animo cum studium quo propositum urgetis vobis a Patribus commendatissimum, tum caritatem qua aeternae pro-

ximorum saluti adlaborare contenditis. Laudem utramque libet agnoscere eamque hisce testari literis, quas, natali vertente sexagesimo a condita religiosa familia vestra et vigesimo quinto ab inito a te supremo eiusdem magisterii munere, nuncias esse volumus paternae benevolentiae Nostrae et una simul incitamentum ad opus acriter persequendum in quod iam diu incumbitis.

Porro laudatam Sodalitatem *a bona morte,* utpote quae in grande aeternae salutis negotium praesidium advocat Mariae Matris Perdolentis, utilissimam cuique futuram duo sunt quae suadent: pietas videlicet matris misericordia plenissimae ac gratia, et excitata Eidem dominicae passionis memoria. Altera in omni utique vita, ac potissimum in agone spiritus ultimo, in amplexu genitricis omnium suavissimae tutum nobis aperit patrocinium: conciliat altera uberrimam divinae indulgentiae largitatem. Maria enim praesente ac spectante divinum illud sacrificium perfectum est quo redempti sumus, eiusque adeo fuit particeps ut victimam sacratissimam et peperit et aluerit, martyrum regina. Nulla igitur Mariae ad excipienda precantium vota potiora invitamenta: nulla Eidem ad admissorum nobis veniam impetrandam aptiora apud Filium argumenta

Commendat praeterea laudatam Sodalitatem, et ipsa, quam provido consilio iniicit et alit, mortis cogitatio, quamque, probe nostis, nemo umquam animo recoluit quin, adspirante divina gratia, imminutam sibi persenserit praesentium curam, auctam futurorum.

Pergite igitur, Dilecti Filii, susceptum urgere propositum, et curam omnem in commemoratam Sodalitatem ita impendite ut eadem latius in dies obtineat, et ubique vigeat sociorum frequentia et christianarum laude virtutum.

Auspex divinorum munerum Apostolica sit Benedictio quam tibi, Dilecte Fili, atque universae religiosae familiae cui optime praees peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die xxx Aprilis MCMXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

PIUS PP. X.

IV.

AD V. E. IACOBUM S. R. E. PRESBYTERUM CARDINALEM GIBBONS, BALTIMORENSIUM ARCHIEPISCOPUM, QUINQUAGESIMUM SACERDOTII SUI ANNIVERSARIUM CELEBRANTEM AC VICESIMUM QUINTUM, EX QUO SACRA PURPURA EXORNATUS EST.

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Id libenter accepimus, omnes scilicet Antistites Clerumque universum Foederatorum Americae Civitatum, quin adeo plurimos e praestantissimis cuiuslibet conditionis hominibus, duplicem faustitatem sollemniter celebraturos, annum nempe suscepti Sacerdotii Tui quinquagesimum, itemque annum quintum supra vicesimum, ex quo inter Purpuratos Principes adscitus fuisti.

Universalis haec quoque animorum laetitia utramque tuam solemnitatem expectantium, luculenter Nobis declarat quanta ubique gaudeas existimatione quantaque omnes veneratione Te prosequantur, non solum ob excelsam dignitatem Tuam, sed etiam ob praeclarissimas, quas recte novimus, animi ingeniique Tui qualitates, ne dicamus singularem, qua emines, in gloriam Altissimi in bonumque animarum sollicitudinem.

Antistitum vero existimationem et laudem quisnam ignorat non modo in suae ipsorum Ecclesiae honorem splendoremque redundare, verum etiam in Christi Ecclesiae universalis decus atque ornamentum cadere?

Nemini igitur plus quam Nobis, Catholicae Religionis Antistiti Summo, iusta inde exoritur causa cur maximam laetitiam sumamus ex praefatis sollemnibus Tuis, quae optimam simul Nobis occasionem suppeditant singularem animi in Te Nostri dilectionem aperiendi.

Macte igitur animo, dum toto Tibi corde gratulamur et vota Deo suscipimus, ut cumulata pietatis Tuae merita usque remuneret, suique ubertate auxilii longum adhuc in aevum Te servet, sospitet, tueatur: ac praeterea eorum, quos sollicitudo pastoralis complectitur Tua, obsequium amoremque magis magisque Tibi conciliet.

Quorum quidem ominum votorumque comes Apostolica sit Benedictio quam, benevolentiae peculiaris in Te Nostrae testem aeternorumque auspicem bonorum, Tibi, Clero populoque universo vigilantiae Tuae concredito, nec non omnibus qui praefatarum faustitatum participes erunt, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die VII mensis Maii anno MDCCCCXI, Pontificatus Nostri octavo.

PIUS PP. X.

V.

AD RR. PP. DD. GALLIAE ARCHIEPISCOPOS ATQUE EPISCOPOS OCCASIONE CONVENTUS ALTERIUS DIOECESANIS MISSIONIBUS PROVEHENDIS.

Venerabiles Fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Conventum alterum celebraturis, *dioecesanis Missionibus* provehendis, ne desint vobis paternae caritatis Nostrae hortamenta, quibus, ut confidimus, studia vestra acrius excitentur in ea quae ad incrementum divinae gloriae atque animarum salutem patent coepta uberrima. Et re quidem vera perspectum optime habetis, Venerabiles Fratres, quanta ad christianam vitam in populis excitandam alendam polleant virtute sacrae huiusmodi expeditiones, in quibus selecti viri e clero populum alloquuntur non utique doctis humanae sapientiae verbis: sed facili oratione vel rudioribus accomodata, ea Evangelii aeterna vera ac praecepta aperienda suscipiunt, quibus christianae doctrinae summa continetur, quaeque semel in eorum animos illapsa qui docilem praebeant auditum, fiunt statim in eis *fons aquae salientis in vitam aeternam.* Haec igitur antiquissima sit vobis cura, apostolicorum virorum qui id obeant muneris ita augere copiam ut nulla sit in dioecesibus vestris paroecia quae eorumdem ministerium nimis diu desideret. Nescii equidem haud sumus minime deesse in Gallia viros qui, ad exemplum Apostolorum, orationi ac ministerio verbi instantes, in consummationem sanctorum toti sunt atque in aedificationem corporis Christi. Sed impar, probe nostis, eorum numerus paroeciis omnibus peragrandis, iisdemque evangelica instituendis disciplina. Quare hoc etiam pastorali navitati vestrae maxime commendatum volumus, ut scilicet unaquaeque dioecesis illud tam salutare tamque expetitum *opus dioecesanis Missionariis efformandis edendis* rite constitutum habeat, et omni, ut par est, instructum pietatis doctrinaeque adiumento. — Propositum equidem difficultatibus non vacat, hinc a sacerdotum, inde a rerum inopia petitis. Sed haud vos praeterit opus de quo loquimur tantae esse utilitatis excolendis ad pietatem animis, ut prae ceteris piis operibus sit vobis fovendum. Neque inde pertimescendum quod opera eiusmodi exarescant; immo vero incrementa captura dicenda sunt, quum perspicuum sit pietatem, quam sacrae Missiones tantopere excitant ac tuentur, esse christianis hisce institutis adeo necessariam ut si deficiat, id profecto deficiat a quo ea ipsa ortum habent et alimenta quotidiana.

Suadet caritas ea etiam diligentiae vestrae commendare, quae non

ita pridem recoluimus in Motu proprio « Sacrorum Antistitum », praecepta ac monita divini verbi praeconibus saluberrima. Eadem et vos, Venerabiles Fratres, in conventu recolite studiosissime, et curas adhibete maximas ut in dioecesibus vestris religiose ab omnibus serventur, rati vix quicquam emolumenti sollertiam vestram catholicae rei allaturam nisi, una cum sacrorum oratorum frequentia, consuleritis et optimae eorumdem institutioni.

Adsit, adprecamur, consiliis vestris Deus luminum pater, detque, affuso lumine consilii sui, quae uberiores afferant christifidelibus utilitates ea vos decernere, eaque ad usum quamprimum adiungere. Nos interim paternae benevolentiae testem Apostolicam Benedictionem vobis, Venerabiles Fratres, atque iis omnibus qui in conventu vobiscum aderunt, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die xv Maii MCMXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

PIUS PP. X.

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM.

Successivis S. Congregationis Consistorialis decretis SSmus D. N. Pius PP. X has quae sequuntur ecclesias de proprio pastore providit, scilicet:

28 aprilis 1911. — Titulari ecclesiae Archiepiscopali Cianae praefecit Revmum Ioannem Keane, hactenus archiepiscopum Dubuquensem.

5 maii 1911. — Cathedrali ecclesiae Atrebatensi Revmum Aemilium Ludovicum Cornelium Lobbedey, hactenus episcopum Molinensem.

8 maii 1911 — Cathedrali ecclesiae Molinensi sac. Ioannem Baptistam Penon, parochum decanum S. Mariae Magdalenae in archidioecesi Aquensi.

12 maii 1911. — Cathedrali ecclesiae Lincolnensi Revmum Ioannem Henricum Tihen, Vicarium generalem episcopi Wichitensis.

— Cathedrali ecclesiae S. Georgii Terrae Novae sacerdotem Michaelem Franciscum Power, archidioecesis S. Ioannis Terrae Novae.

— Cathedrali ecclesiae Pelotensi sacerdotem Franciscum de Campos Barreto, parochum S. Crucis in urbe Campinensi.

— Cathedrali ecclesiae Aracajuensi sacerdotem Iosephum Thomam Gomes da Silva, secretarium dioecesis Parahybensis.

— Cathedrali ecclesiae Florestensi sacerdotem Alvarum Augustum da Silva, parochum S. Iosephi loci vulgo *Recife*, in archidioecesi Olindensi.

— Cathedrali ecclesiae S. Aloisii de Caceres sacerdotem Modestum Augustum Vieira, parochum loci vulgo *Caratinga*, in archidioecesi Mariannensi.

— Cathedrali ecclesiae Uruguayanensi sacerdotem Hermetem Iosephum Pinheiro, parochum in civitate vulgo *Recife*, archidioecesis Olindensis.

29 maii 1911. — Metropolitanae ecclesiae Philadelphiensi Revmum Edmundum Franciscum Prendergast, hactenus episcopum titularem Scillitanum et administratorem eiusdem archidioecesis.

Mandavit autem idem SSmus Dominus ut hac de re Litterae Apostolicae sub plumbo ad tramitem iuris expediantur.

S. CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

DUBIA DE MANUSCRIPTIS RELIGIOSORUM TYPIS EDENDIS.

Quaesitum est ab hac Sacra Congregatione de Religiosis:

I. An Religiosi pertinentes ad Instituta votorum simplicium iisdem teneantur legibus ac Regulares votorum solemnium, quoad *Imprimatur* seu beneplacitum a suis Superioribus expostulandum, quoties aliquod suum manuscriptum in lucem edere cupiunt?

II. An Religiosi, quoties eis a suis Moderatoribus publicatio alicuius manuscripti fuerit interdicta, vel *Imprimatur* denegatum, possint idem manuscriptum alicui typographo tradere, qui illud publicet cum *Imprimatur* Ordinarii loci, suppresso auctoris nomine?

Emi autem Cardinales Sacrae Congregationis de Religiosis, in plenario Coetu ad Vaticanum habito die 2 mensis Iunii 1911, suprascriptis Dubiis responderunt:

Ad I. Affirmative.

Ad II. Negative.

Quam Emorum Patrum responsionem Sanctissimus Dominus Noster Pius Papa Decimus, referente infrascripto Sacrae Congregationis Secretario, ratam habuit et confirmavit, die 11 Iunii 1911.

Datum Romae, ex Secretaria Sacrae Congregationis de Religiosis, die 15 Iunii 1911.

Fr. I. C. Card. Vives, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Donatus Archiep. Ephesinus, *Secretarius.*

S. CONGREGATIO CONCILII

I.

LAUSANEN.

INTERPRETATIONIS VOLUNTATIS.

Pia mulier Baronissa Helena de Reiff, vidua d'Alt, suo olographo testamento sub die 24 Martii 1820, favore suorum atque favore Capituli Collegiatae S. Nicolai loci Friburg, quod Capitulum decem tantum Canonici componunt, sequentia disponebat:

« Je veux qu'on prélève sur mon rentier la somme de vingt-cinq « mille francs, pour établir un rentier de famille dont les rentes seront « partagées annuellement et à perpétuité entre tous les descendants « légitimes de feu mon fils le baron d'Alt. Je veux que les demoiselles « d'Alt ne puissent avoir aucune part aux rentes de ce rentier après leur « mariage. Si Adèle, ma petite-fille, se marie, elle pourra en jouir pen- « dant sa vie avec tous les Alt. Si dans la suite cette bourse de la « famille d'Alt éprouve des pertes, elles devront être réparées par les « rentes avant leur partage. Après la mort de tous les d'Alt de ma « famille, le dit rentier est reversible au Chapitre de St.-Nicolas, afin « qu'on puisse avoir douze Chanoines: ils diront tous les ans six messes « pour moi et pour mes parents: cette dite bourse servira à entretenir « leurs bâtiments. Je le veux ainsi. La créance entre les enfants Reiff, « en la ville, sera mise au rentier de famille. Je prie Monsieur le Cha- « noine de Chassot et Monsieur de Chollet tuteur de mes petits enfants « d'exécuter tout ce qui est contenu dans cet acte qui contient mes « dispositions de dernières volontés et je veux qu'elles soient respectées

« en tout et partout, ainsi que ce que je pourrais communiquer à l'un « ou l'autre de mes exécuteurs testamentaires.

« Fait à Fribourg pour la plus grande gloire de Dieu et mon salut ».

Die 2 Decembris anni 1825 testatrix e vita migravit, et paucos post dies eius testamento publici iuris effecto, illi, a praefato Chassot, Canonico dictae Collegiatae S. Nicolai, sequens adiecta fuit declaratio:

« Madame la Baronne d'Alt, née de Reiff, m'a communiqué les « objets suivants, avec prière d'en faire la déclaration après sa mort, « voulant que le tout soit exécuté.

« 1.° Vers la fin de l'année 1820 et en d'autres temps elle m'a « déclaré: " Je veux que ma petite-fille Hélène d'Alt ait, sa vie durant, « part aux rentes de la Bourse soit rentier de la famille d'Alt que j'ai « établi par mes dispositions de dernières volontés qui sont entre les « mains de Mr. le Notaire Helffer ".

« 2.° Le 21 Avril 1825 elle m'a déclaré ce qui suit: " Pour le cas « d'extinction des mâles légitimes de ma famille d'Alt, j'ai établi par mon « testament un legs en faveur du Vénérable Chapitre de Saint-Nicolas: « Je révoque et j'annule ce legs, et je veux qu'à l'extinction des mâles « légitimes de ma famille d'Alt, le legs mentionné dans mon testament « en faveur du Vénérable Chapitre de St.-Nicolas, soit donné aux deux « chapelains et aux deux coadjuteurs de St.-Nicolas pour en partager « entre eux à perpétuité les revenus; mais c'est à la condition très « expresse que chacun d'eux prêche la parole de Dieu, catéchise, soi- « gne les malades dans cette paroisse, tout comme le curé de ville.

« Je crois que ce changement que je fais, sera très agréable à « Dieu! »

Interim anno 1908 mense Iulio Lutetiae Parisiorum decedebat Edmundus d'Alt novissimus de familia: sed eius haeredes legatum Collegiatae Ecclesiae S. Nicolai non trasmiserunt nisi anno elapso, ob exortas lites haeredes ipsos inter et fiscum.

Capitulum vix accepta pecunia, quae summam fere 38.000 libell. attingit, statim 18 Missae celebrari iussit ad intentionem testatricis in satisfactionem onerum trium annorum 1908, 1909, 1910, et onus in libro fundationum inscripsit. Attamen valde anceps haeret, *primo* circa valorem declarationis Rev. D. Chassot, *secundo* quoad modum erogandi reditus legati iuxta mentem testatricis, an scilicet pro reparatione aedium, quarum conservatio Capitulo incumbit, vel potius ad novas Capitulares praebendas constituendas; quae duo sibi simul consistere posse minime videntur.

Relate ad *primum* Capitulum exquirere non omisit sententiam

cuiusdam legis periti, scientia ac religione praeclari, qui mentem suam ita aperuit: « Il me paraît résulter des textes de la Municipale ce « qui suit:

« 1.° Le testament de Dame d'Alt qui est olographe est fait valablement d'après la Municipale.

« 2.° La déclaration faite par Monsieur le Chanoine Chassot lors « de la lecture du testament de Madame d'Alt, n'a, à mon avis, aucune « valeur.

« Elle ne saurait révoquer le testament fait notarialement par la « testatrice.

« En tant que testament reçu par un prêtre, il n'est pas conforme, « ni à la Municipale, ni à l'ordonnance de 1818.

« Par conséquent j'estime que c'est le testament publié par le notaire « Helffer qui fait règle.

« Il y a du reste à remarquer en outre ce qui suit:

« 1.° Personne n'a attaqué en temps utile le testament de Madame « d'Alt.

« 2.° Le Chanoine Chassot appartenant à votre Collégiale ne pou- « vait pas même comme ecclésiastique recevoir un testament en faveur « du Chapitre, vu qu'il était intéressé.

« De toute façon j'estime que c'est le testament du notaire Helffer, « et que le legs du Chapitre de Saint Nicolas doit être appliqué en con- « formité du fait et publié ».

Neque maiorem firmitatem coram iure ecclesiastico habere videtur id quod a Rev. D. Chassot fuit assertum, uti probare satagit Consultor, et iuxta notissimum effatum: « unus testis, nullus testis ». Eo vel magis quod hic testis, utpote Canonicus eiusdem Ecclesiae, partem in legato habebat.

Ceterum Capitulum, ut ipsum adnotat, iam abundanter satisfecit pio huic defunctae desiderio. Nam cum in civitate Friburgensi penes ipsum Capitulum habitualiter maneat animarum cura, quae in dies incrementum accepit quaeque nunc per rectores canonicos et sacerdotes coadiutores ac vicarios exercetur, necessarias ad hoc expensas maxima ex parte Capitulum sustinuit, atque inter alia summam viginti millium libellarum ex beneficio praepositurali detraxit ad constituendam congruam Coadiutorum dotem.

Ad *secundum* quod attinet, quomodo nempe sint impendendi legati reditus, in aedium ne conservatione, vel potius ad praebendas constituendas; testatricis voluntas sibi sane cohaerens non apparet. Si enim testamenti verba inspiciamus, utrumque ipsa voluisse videtur: « afin

« qu'on puisse avoir douze chanoines... cette dite bourse servira à entre-« tenir leurs bâtiments ». At quoniam huiusmodi reditus minime sufficiunt ad novas praebendas constituendas; et ex alia parte massae capitulari, quae uber haud existit, gravissimum onus incumbit aedificandi atque reficiendi quamplurimas domus parochiales variarum ditionis regionum, nec non aedes rurales aliquorum beneficiorum parochialium, Capitulum quaerit, an non plene servetur piae testatricis intentio, si annui legati reditus insumentur in refectione omnium supradictarum aedium. Emis Patribus est iudicandum utrum Capitulum debeat aliquam saltem redituum partem quotannis seponere ad effectum quamcitius duodenarium praebendarum numerum complendi.

Decisio. - In generalibus Comitiis die 29 Aprilis 1911 Emi Patres respondendum censuerunt:

Standum testamento diei 26 Martii 1820, et reditus legatus primum impendendos esse in reparationem aedium capitularium, hisque sufficienter refectis, invertendos esse ad complendum duodenarium Canonicorum numerum.

C. Card. Gennari, *Praefectus.*

L. ✠ S.

B. Pompili, *Secretarius.*

II.

AURIEN.

DUBIORUM CIRCA ABSTINENTIAE ET IEIUNII LEGEM.

Dubia quae hic enodanda proponuntur versantur circa interpretationem rescripti diei 19 Februarii 1851 a S. C. S. Officii Episcopo Auriensi concessi; ideo praestat illud per extensum referre. Est autem huius tenoris:

« Episcopus Auriensis B. V. filiali veneratione accedens, humiliter « deprecatur et supplicat ut cum suae dioecesis habitatoribus pro beni-« gnitate dispensare digneris, ut in S. Quadragesimae, quatuor temporum « et in reliquis tam de praecepto quam ex devotione ieiunii diebus, ser-« vata ieiunii forma, *de omni pinguedine suina, butyro, lacte, caseoque « in suis esibus uti possint.* In hac enim mei regiminis dioecesi oleta « nulla sunt, et ideo oleum magno praetio aestimatur; attentis tem-« porum pecuniae et nummorum parcitate penesque generali paupertate « maxime ruri degentium, personae quoque non omnino pauperes in « olei adquisitione multo incommodo et dispendio laborant; estque

« haec causa, ut parochi et confessarii saepissime in poenitentiae Sacra-
« menti administratione angustias patiantur, dum a poenitentibus inqui-
« runtur an inopia oppressi, aut in parva quantitate dictis pinguedinibus
« vesci possint. Ut vero omnis tollatur ambigendi occasio et cum secu-
« ritate procedant, ad me submisse supplices accessere rogantes, quod
« a V. B. exposcerem ut privilegium a Sancta Sede habitantibus dioe-
« cesis Lucensis concessum quibus *omnis pinguedinis suinae usus per-*
« *mittitur,* aut Mindoniensis, quibus *butyro et caseo vesci licet*, ad fideles
« huius Auriensis dioecesis extendatur. Finem tunc habebunt anxietates
« et peccata in quibus illabuntur multi qui ieiunii praeceptum cum solo
« olei usu esse valde difficile opinantur. His precibus Vestra benignitas
« annuens meis monitis intelligerent dioecesani, privilegium ex V. B.
« liberalitate illis concedi non in abusum et perniciem, sed in animarum
« utilitatem et ut facilius et exactius ieiunium adimpleamus, quo a vitiis
« avertimur et de peccatis purgamur. Et ut cessent dubia et scrupuli
« similiter postulat ut hoc privilegium ad omnes laicos sive clericos
« cuiuscumque gradus et dignitatis, modo non sint voto adstricti, exten-
« datur.

« Sanctitati Vestrae obsequens filialiter certum facit de sincera ac
« perpetua sua obedientia, et exorat ut Apostolicam benedictionem ei
« impartiaris ».

His precibus acceptis S. C. benigne annuens rescripsit:

« Feria IV, die 19 Februarii 1851, SS̃mus Dominus Noster Pius, Di-
« vina Providentia, PP. IX, in solita audientia R. P. D. Assessori S. Officii
« impertita, audita relatione Revm̃orum DD. S. R. E. Cardinalium Gene-
« ralium Inquisitorum suffragiis benigne annuit *pro gratia per modum*
« *tamen condimenti,* exceptis Feria IV Cinerum, tribus postremis diebus
« maioris Hebdomadae, et Vigiliis Pentecostes, SS. Apostolorum Petri et
« Pauli, Assumptionis et Immaculatae Conceptionis B. Mariae Virginis,
« Omnium Sanctorum et Nativitatis D. N. Iesu Christi ».

Porro primum dubium exortum circa suprascripti indulti interpretationem est, num fideles teneantur sumere Bullam *Cruciatam* ut praefato privilegio uti possint. Plures Sacerdotes Auriensis dioecesis sententiam affirmativam sequuntur hisce innixi rationibus: 1.° quia Commissarius Generalis Bullae *Cruciatae* in expeditione memorati indulti anno 1851, declaravit necessitatem sumendi Bullam *Cruciatam* ut quis illo uti posset; 2.° quia huic sententiae suffragatur praxis ab initio introducta et ab Episcopis Auriensibus confirmata in suis instructionibus et responsionibus ad parochos, imo in ipsa Synodo dioecesana, celebrata anno 1908, recognita; 3.° quia secus *Cruciatae* reditus notabiliter decre-

scerent in Auriensi dioecesi quod in detrimentum divini cultus vergeret. Nam pro expensis in divino cultu pro hac dioecesi, quae praeter Cathedralem, constat 680 ecclesiis, requiritur summa 124.161 libellarum, quarum libellas 121.388 a *Cruciatae* reditibus deduci debent, cum aerarium nationale vix 2773 libellas pro tota dioecesi praebeat.

Secundum dubium versatur circa significationem seu extensionem verborum ***pinguedinis suinae; utrum*** nempe per allata verba intelligi possit iusculum (*brodo di carne* hispanice *caldo de carne*) omnis carnis suinae, vel tantum iusculum seu succus laridi suini. Praeterea notandum est vigere in hac dioecesi consuetudinem in citata Synodo approbatam, vescendi in caenulis dierum ieiunii omni piscium genere.

His praemissis Canonicus Poenitentiarius Ecclesiae Cathedralis Auriensis de mandato Episcopi sequentia authentice resolvenda dubia proposuit:

1.° « An Christifideles dioecesis Auriensis pro usu supradicti privi-« legii teneantur sumere Bullam *Cruciatae?* »

2.° « An tuto sequi possit interpretatio enunciati indulti data a « Rmo Ordinario anno 1851, iuxta quam non solum possunt fideles « tam in prandio quam in caenula uti iusculo vel succo laridi suini, « sed etiam iusculo aut succo omnis carnis suinae, miscendo etiam in « parva coena cum piscibus in vigiliis aliisque ieiunii diebus, exceptis « fer. IV Cinerum, tribus postremis diebus maioris hebdomadae aliisque « diebus in indulto expressis? »

Et quatenus affirmative:

3.° « An iusculum seu succus omnis animalis terrestris carnis possit « aequiparari iusculo seu succu carnis suinae ad effectus secundi quae-« siti praecedentis, ita ut possit hac in dioecesi sumi etiam in parva « coena iusculum cuiuscumque animalis, etiam si pisces de more « edantur? »

Cum de re gravis momenti ageretur, exquisita est sententia Consultoris, ut, ea quae pollet doctrina, omnia quae sive in iure sive in facto ad solutionem iuvare possent animadverteret, ac purgatissimis EE. VV. oculis subiiceret.

Haec igitur dubia enodanda proponuntur:

1.° *An fideles dioecesis Auriensis pro usu supradicti privilegi dioecesani teneantur sumere Bullam « Cruciatae »?*

2.° *An tuto sequi possit interpretatio privilegii data ab Ordinario Auriensi a. 1851 qua declaravit non solum licere tam in coenula quam in prandio, uti iusculo vel succo laridi suini, sed etiam iusculo vel succo*

omnis carnis suinae et etiam in parva coenula miscendo cum piscibus, exclusis diebus in privilegio exceptis.

3.° Et quatenus affirmative: ***An iusculum seu succus omnis animalis terrestris carnis possit aequiparari iusculo seu succo carnis suinae ad effectus quaesiti praecedentis.***

Decisio. Emi Patres in Congregatione plenaria, die 29 aprilis 1911, respondendum censuerunt:

Ad I. *Negative.*

Ad II. et III. ***Iusculum carnis sive suinae sive aliorum animalium non comprehendi in allegato indulto: comprehendi vero etiam pro coenula condimentum ex adipe sive suino sive aliorum animalium et etiam butyrum.***

C. Card. Gennari, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Basilius Pompili, *Secretarius.*

III.

CARCASSONEN.

COLLECTIONIS ELEEMOSYNARUM IN PAROECIIS.

Post legem « separationis » in Gallia plerique Episcopi cleri necessitatibus occurrere cupientes, opus instituerunt vulgo nuncupatum « ***du denier du clergé*** », quo, ex oblationibus fidelium a parochis in proprio districtu colligendis ac Episcopo transmittendis, praedictum finem quadantenus assequi valerent.

Episcopus Carcassonensis, cum quosdam suae dioecesis parochos dispositionibus a se latis renuentes compererit, sequentia dubia S. C. proposuit:

I. An Episcopus valeat parochos vi conscientiae adigere ad munus colligendi fidelium oblationes.

II. An valeat inobedientes poenis prosequi, non exclusa amotione ab ipso officio parochiali, ad normam Decreti: *Maxima cura,* can. 1, nn. 7 et 9.

De iisdem autem ad instantiam Episcopi Cenomanensis actum iam fuit in plenariis comitiis die 22 Maii anno 1907 habitis. Haud tamen tunc EE. PP. rem in se ipsa seu in genere prout nunc proponitur, dirimere placuit, licet ea fuerit eorum mens, ut parochus, de quo agebatur, quique aliter quam ab Episcopo statutum fuerat collectas facere et cultus expensis providere volebat, moneretur, ut Episcopi mandatis staret, facta etiam Episcopo facultate ad aliam illum paroeciam transferendi, si parere renuisset.

Hac igitur de causa quaestiones modo a Carcassonensi Episcopo propositae iterum Emis Patribus subiectae sunt, super iisdem sententia etiam alterius Consultoris exquisita.

Decisio: Iis igitur quae deducta noviter sunt perpensis, aliisque resumptis quae in praecedenti Congregatione fuerunt disputata, Emi Patres in comitiis plenariis, die 29 aprilis 1911, respondendum censuerunt:

Episcopum in casu posse sub gravi parochos adigere ad colligendas, vel per se vel per alium, fidelium oblationes et post monitiones poenis canonicis inobedientes prosequi, eosque, si contumaces fuerint, servatis de iure servandis, etiam a paroecia removere.

C. Card. Gennari, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Basilius Pompili, *Secretarius.*

S. CONGREGATIO INDICIS

DECRETUM

Feria II, die 12 Iunii 1911.

Sacra Congregatio Emorum ac Rmorum S. R. E. Cardinalium a SSmo Domino nostro Pio PP. X Sanctaque Sede Apostolica Indici librorum pravae doctrinae, eorumdemque proscriptioni, expurgationi ac permissioni in universa christiana republica praepositorum et delegatorum, habita in palatio Apostolico Vaticano die 5 Iunii 1911, damnavit et damnat, proscripsit proscribitque, atque in Indicem librorum prohibitorum referri mandavit et mandat quae sequuntur opera:

Der Modernisteneid. *Ein Appel an deutsche Priester von Clericus Germanicus. Augsburg, 1910.*

Dr. W. Koch und Dr. O. Wecker, *Religiös-wissenschaftliche Vorträge Dritte Reihe: Katholizismus und Christentum. l. u. Aufl. Rottenburg, 1910.*

Auguste Humbert, *Les origines de la Théologie moderne - I. La Renaissance de l'antiquité chrétienne (1450-1521). Paris, 1910.*

Ottokàr Prohàszka, *Az intellektualismus túlhaitàsai. Budapest, 1910. - Több békességet (in Egyházi Közlöny, Dec. 23 1910). - Modern Katholicizmus. Budapest, 1907.*

Itaque nemo cuiuscumque gradus et conditionis praedicta opera damnata atque proscripta, quocumque loco et quocumque idiomate,

aut in posterum edere, aut edita legere vel retinere audeat, sub poenis in Indice librorum vetitorum indictis.

Quibus SSmo Domino Nostro Pio Papae X per me infrascriptum Secretarium relatis, Sanctitas Sua decretum probavit, et promulgari praecepit. In quorum fidem, etc.

Datum Romae, die 6 Iunii 1911.

F. Card. Della Volpe, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Thomas Esser, O. P., *Secretarius.*

S. CONGREGATIO RITUUM

I.

WESTMONASTERIEN.

DUBIA CIRCA EXPOSITIONEM ET BENEDICTIONEM SANCTISSIMI SACRAMENTI.

Hodiernus Magister Caeremoniarum in Ecclesia Metropolitana Westmonasterien., de consensu sui Revmi Domini Archiepiscopi, sequentia dubia Sacrae Rituum Congregationi enodanda humillime proposuit, nimirum:

I. Defectu ministrorum et cantorum licetne Missam Votivam Sanctissimi Sacramenti, in expositione vel repositione pro Oratione XL Horarum, celebrare sine cantu; et totam functionem sine cantu peragere simili modo quo fit Feria V in Coena Domini, secundum Memoriale Rituum?

II Licetne legere aut omittere Missam Votivam celebrandam secunda die in Oratione XL Horarum?

III. Estne necessarium Indultum, ut in Oratione XL Horarum expositio ac adoratio suspendatur horis nocturnis?

IV. Quum difficile sit habere thronum expositionis inamovibile, nisi Crux ponatur in eo; quaeritur: Utrum liceat super tabernaculum erigere inamovibile thronum, seu parvum ciborium fixum pro expositione Sanctissimi Sacramenti; an debeat erigi thronus tantummodo propter expositionem et amoveri post expositionem?

V. Num liceat thronum expositionis construere in muro paucis metris ab altari seiuncto?

VI. Utrum alio throno, seu baldachino parvo, opus sit ad expositionem Ssmi Sacramenti, ubi magnum baldachinum, seu ciborium invenitur?

VII. Licetne laicis tangere Ostensorium sine privilegio Apostolico, quod requiritur ad tangenda vasa sacra?

VIII. Debetne Ostensorium cooperiri velo albo, quando stat in Altari ante et post expositionem Ssmi Sacramenti?

IX. Cuiusnam coloris debet esse stola presbyteri exponentis, quando Benedictio Ssmi Sacramenti immediate sequitur Vesperas solemnes, nec celebrans cum pluvialistis recedit a choro?

X. Utrum cuilibet celebranti, an soli Episcopo vel Praelato, liceat genuflexo manere super pulvinari in infimo gradu altaris?

XI. An Ordinarius, in medio Sanctuario Benedictioni Ssmi Sacramenti assistens cum cappa, debeat adorare utroque genu, quando ad incensandum accedit ad altare, vel ab eo recedit?

XII. An Decreta, quae prohibent quominus preces liturgicae cantentur in lingua vernacula, extendantur etiam ad Litanias, vel Pater, vel Salve Regina, quae recitantur vel leguntur coram Ssmo Sacramento exposito?

Et Sacra eadem Congregatio, exquisito Commissionis Liturgicae suffragio, omnibusque accurate perpensis, ita respondendum censuit:

Ad I, II et III. Ad effectum Indulgentiarum et privilegii Altarium necessarium esse Indultum, a Sacra Congregatione S. Officii expetendum, ut derogetur formae Clementinae Instructionis. Alias Episcopus utatur iure suo, sed circa Missas Votivas serventur Rubricae et Decreta, nisi extet vel obtineatur speciale Indultum.

Ad IV. Negative ad primam partem; affirmative ad secundam.

Ad V. Affirmative, dummodo thronus expositionis haud nimis distet ab altari, cum quo debet quid unum efficere.

Ad VI. In casu servari potest consuetudo, quae viget.

Ad VII. Serventur Decreta.

Ad VIII. Affirmative.

Ad IX. Eiusdem coloris ac paramenta celebrantis.

Ad X. Negative ad primam partem; affirmative ad secundam.

Ad XI. Affirmative in casu.

Ad XII. Dentur Decreta n.° 3530, Neapolitana, ad I et II, et n.° 3157, Mechlinien. 5 Septembris 1867, ad VIII.

Atque ita rescripsit, die 27 Maii 1911.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Ep. Charystien., *Secretarius.*

II.

BAIONEN.

DUBIA VARIA.

Hodiernus Redactor Kalendarii Dioeceseos Baionensis, in Gallia, de consensu sui Rmi Episcopi, insequentia dubia pro opportuna declaratione Sacrae Rituum Congregationi humiliter subiecit; nimirum:

I. Utrum Decreto 8 Maii 1899, Augustodunen. seu Galliarum, extendente Officium et Missam S. Odilonis, Abbatis Cluniacensis, sub ritu duplici minori, ad cunctas Galliarum Ecclesias, obligatio facta fuerit omnibus Galliarum Dioecesibus illud adoptandi, vel simpliciter haec extensio non sit nisi facultas?

II. Utrum dies 7 Iulii sit quasi-natalitia pro Ss. Cyrillo et Methodio, Epp. Conf. iuxta Martyrologium Romanum?

III. Utrum in Festo Ss. Septem Fundatorum Ordinis Servorum B. M. V. utrisque Vesperis carente, hymnus *Matris sub almae* recitari debeat ad Laudes, iunctis ad Matutinum hymnis *Bella dum late* et *Sic Patres vitam?*

IV. Si in tertio Nocturno alicuius Sancti vel Mysterii, Lectiones de Homilia excerptae sunt ex operibus eiusdem Sancti, aut sunt historicae circa Mysterium, utrum tres Lectiones debeant in duas redigi, ut fit in Festo S. Hilarii, Ep. Conf. Doct., in casu quo nona Lectio legi debeat de alio Officio eodem die commemorato?

V. Ubi S. Silvester est Patronus vel Titularis, utrum secundae eius Vesperae sumendae sint de Communi Confessoris Pontificis, vel usque ad Capitulum dicendae sint de Nativitate Domini, ut in aliis diebus infra Octavam?

VI. Quum nuptiae celebratae fuerint tempore prohibito, et sponsi postea benedictionem nuptialem petierint, iuxta Decretum S. C. U. I. diei 31 Augusti 1881, utrum eligendus sit dies in quo Missa votiva pro sponsis dici possit, ut praetendunt aliqui, innixi super Decretum Generale de Missis Votivis diei 30 Ianuarii 1896, vel in casu benedictio nuptialis impertiri possit infra Missam, puta de festo duplici 2 classis cum commemoratione pro Sponsis, iuxta rubricam in capite Missae pro Sponsis positam?

VII. Utrum ad impertiendam benedictionem nuptialem post tempus feriatum coniugibus antea matrimonio iunctis, necessaria sit praesentia amborum, vel sufficiat solius sponsae?

VIII. Utrum in Ecclesiis Parochialibus unam tantum Missam habentibus, Parochi debeant ad normam Decreti n.° 3887 diei 21 Februarii 1896, Missam pro populo applicandam iuxta officium diei celebrare, etiam in Dominicis ad quas iussu Card. Caprara transferuntur solemnitates Epiphaniae Domini, SS. Corporis Christi, SS. Apostolorum Petri et Pauli, ac praecipui Patroni loci, atque etiam quorundam aliorum festorum ex peculiaribus Indultis, vel possint per Missam dictarum solemnitatum oneri suo satisfacere?

IX. Utrum solemnitates iussu Card. Caprara ad Dominicam proxime sequentem translatae, ceteraeque ex Indulto particulari similiter faciendae, celebrari debeant an possint etiam in Oratoriis semipublicis ubi singulis Dominicis solet Missa cantari?

X. Si extra Expositionem XL Horarum, et Festum SS. Corporis Christi, fieri contingat expositio SS. Sacramenti immediate post Missam, Hostia debeatne intra hanc Missam consecrari, vel accipi possit Hostia iam prius consecrata?

XI. Quatenus affirmative ad secundam partem; utrum Hostia iam antea consecrata poni possit in Ostensorio ante purificationem et ablutiones, vel expectari debeat usque ad expletum ultimum Evangelium?

XII. Utrum celebrans in Vesperis solemnibus possit stolam induere sub pluviali a principio Officii, quum immediate post Vesperas, quin ipse recedat a Presbyterio, fiat Expositio cum Benedictione Sanctissimi Sacramenti?

XIII. Utrum Processio cum SSmo Eucharistiae Sacramento, quae immediate ut supra subsequitur Vesperas cum paramentis rubris vel viridibus cantatas, cum iisdem fieri debeat, vel albi coloris assumi debeant paramenta?

XIV. In benedictione Olei Catechumenorum, feria V Coenae Domini, Rubrica Pontificalis statuit: « duodecim Sacerdotes reverenter salutant Oleum ipsum dicentes: Ave Sanctum Oleum ». Haec verba: « reverenter salutant » suntne ita interpretanda, ut debeat fieri genuflexio, sicut ad Sanctum Chrisma, vel simplex inclinatio capitis?

Et Sacra Rituum Congregatio, exquisito Commissionis Liturgicae voto, propositis dubiis sedulo expensis ita respondendum censuit:

Ad I. Singulis petentibus Sacra Congregatio reservavit sibi concessionem iuxta Decretum citatum.

Ad II. Affirmative.

Ad III. Provisum in Decreto 8 Aprilis 1908.

Ad IV. Decernendum in casibus particularibus.

Ad V. Negative ad primam partem; affirmative ad secundam.

Ad VI. Negative ad primam partem; affirmative ad secundam.

Ad VII. Affirmative ad primam partem; negative ad secundam.

Ad VIII. Affirmative ad primam partem; negative ad secundam.

Ad IX. Solemnitates enunciatas celebrari posse in Oratoriis semipublicis de quibus agitur in Decreto n.° 4007, diei 23 Ianuarii 1899.

Ad X. Negative ad primam partem; affirmative ad secundam.

Ad XI. Negative ad primam partem; affirmative ad secundam.

Ad XII. Affirmative.

Ad XIII. Affirmative ad primam partem; negative ad secundam.

Ad XIV. Affirmative ad primam partem; negative ad secundam.

Atque ita rescripsit, die 27 Maii 1911.

Fr. Sebastianus Card. Martinelli, *S. R. C. Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Ep. Charystien., *Secretarius.*

III.

QUINQUE ECCLESIARUM.

SUPER CONSUETUDINE ABSOLUTIONEM PRO DEFUNCTIS AD TUMULUM PERAGENDI DIEBUS DOMINICIS ET FESTIS, FINITA MISSA DE DIE.

Hodiernus Episcopus Dioeceseos Quinque Ecclesiarum, in Hungaria, Sacrae Rituum Congregationi ea quae sequuntur humillime exposuit; nimirum:

Pluribus abhinc annis, inscio Episcopo, viget in nonnullis Ecclesiis Filialibus Dioeceseos Quinque Ecclesiarum consuetudo Anniversaria fundata, cum *Libera me Domine,* diebus Dominicis et Festis peragendi, prout sequitur. Primo quidem celebratur Missa cantata de Dominica aut Festo in colore. Finita Missa, celebrans accedit Sacristiam, depositaque casula et induto pluviali nigri coloris, illico ingreditur Ecclesiam pro Absolutione facienda ante tumulum seu castrum doloris, quod tantum post finem Missae in Ecclesia construitur. Quaeritur: An in casu consuetudo retineri possit, quum dicta Anniversaria diebus Dominicis et Festis ex fundatione sint affixa et, propter distantiam ab Ecclesia Matre et alia officia Sacerdotum, vel etiam ob defectum competentis dotis, in dies feriales vix transferri possint?

Et Sacra eadem Congregatio, exquisito Commissionis Liturgicae suffragio, omnibusque sedulo perpensis, rescribendum censuit Pro gratia, attenta consuetudine; exceptis tamen duplicibus primae classis et

dummodo Absolutio et Responsorium locum habeant omnino independenter a Missa de die, iuxta Decretum num. 3870, *Romana*, 12 Iulii 1892, ad VIII.

Atque ita rescripsit atque indulsit, die 31 Maii 1911.

L. ✠ S.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

† Petrus La Fontaine, Episc. Charystien., *Secretarius.*

SACRA ROMANA ROTA

DIVIONEN. *(Dijon).*

NULLITATIS MATRIMONII - TURK-JALLU.

Pio PP. X feliciter regnante, Pontificatus Dominationis suae anno octavo, die 20 Ianuarii 1911, RR. PP. DD. Gulielmus Sebastianelli, Seraphinus Many, Ponens, *et Franciscus Heiner, Auditores de turno, in causa* Divionen. Lugdunen. - Nullitatis Matrimonii, *instante pro appellatione Germana Jallu adversus sententiam Curiae Metropolitanae Lugdunensis, inter eamdem Germanam Jallu, repraesentatam per procuratorem Nazarenum Ferrata, ex officio deputatum, et Georgium Turk, contumacem, interveniente et disceptante in causa Defensore Vinculi ex officio, sequentem definitivam tulerunt sententiam.*

Facti species. — Die 29 Septembris ann. 1904, Germana Jallu et Georgius Turk matrimonium ritu solito contraxerunt, in loco dicto Pontailler, dioecesis Divionensis in Gallia. Hae nuptiae infelicem exitum habuerunt, et ideo inter coniuges primo separatio thori et deinde sic dictum divortium civile institutum est. Cum ergo uxor Germana Jallu, mulier catholica et pia, ad alias nuptias transire sibi proposuisset, suum cum Georgio matrimonium tamquam nullum impugnare coepit ex defectu formae Tridentinae, quia nempe parochus loci Pontailler, qui non erat parochus proprius, matrimonium celebraverat sine sufficienti delegatione parochi proprii alterutrius sponsi. Supplicem ergo libellum obtulit Curiae Divionensi, quae pro nullitate matrimonii, die 9 iulii 1907, sententiam tulit. A qua sententia cum defensor Vinculi Divionensis appellasset ad Curiam metropolitanam Lugdunensem, haec e contra, die 12 decem-

bris 1907, matrimonium uti validum declaravit et confirmavit. Ab hac ergo Curiae Metropolitanae sententia Germana Jallu appellavit ad S. Sedem, et inde in H. S. O. dubium, prout de more concordatum est ut sequitur:

An constet de nullitate matrimonii in casu?

Porro huic dubio RR. PP. DD. Auditores respondendum censuerunt: *Negative.*

Quod ad ius spectat. (Agitur de iure ante Decretum « *Ne temere* » vigente). Recolendum est celeberrimum Concilii Tridentini Decretum « *Tametsi* », *cap. 1, sess. 24, De Reformatione matrimonii,* in quo haec statuta sunt: « Qui aliter quam praesente parocho, vel alio sacerdote de « ipsius parochi seu Ordinarii licentia, et duobus vel tribus testibus « matrimonium contrahere attentabunt, eos Sancta Synodus ad sic con- « trahendum omnino inhabiles reddit ». Unde, quando matrimonium celebratur coram aliquo sacerdote, qui non sit parochus vel Ordinarius alterutrius sponsi, requiritur sub poena nullitatis matrimonii, licentia parochi vel Ordinarii. Hanc autem licentiam nulli speciali conditioni aut legi subiectam voluit Tridentina Synodus, sed iure communi regulandam et ordinandam reliquit.

Illa porro licentia concessa sacerdoti celebrandi matrimonium est in genere facultatum seu privilegiorum, aut etiam, lato sensu, delegationum iurisdictionis (licet non sit stricto sensu delegatio iurisdictionis, cum actus quo parochus interest matrimonio non sit exercitium iurisdictionis). Actus itaque quo conceditur licentia, assimilatur actui, quo conceditur privilegium, seu facultas, seu iurisdictio.

Iamvero: 1.° Qui concedit facultatem, privilegium, vel iurisdictionem, hanc dare debet sciens et volens, est enim quaedam donatio; idem ergo dicendum est de eo qui concedit licentiam ad matrimonium: itaque requiritur actus voluntatis positivus, actualis vel virtualis, quin sufficiat intentio interpretativa, quae adesset in hoc vel illo casu, sed de facto non adest, nec intentio habitualis, quae nihil aliud est quam dispositio ad concedendam facultatem vel delegationem, si petatur. Non requiritur autem actus voluntatis explicitus, qui nempe referatur ad hoc matrimonium in specie; sed sufficit actus voluntatis implicitus, in alio nimirum generaliori contentus, v. g., si parochus dicat sacerdoti: *delego te ad omnia matrimonia celebranda;* vel etiam, *ad omnia sacramenta administranda;* vel etiam, *ad totam curam pastoralem exercendam.* Cuius ratio est quod, ut supra dictum est, Sacra Tridentina Synodus licentiam ad matrimonium celebrandum nulli restrictioni aut limiti subiecit. Sicut ergo sufficit, ad aliquem actum in specie explendum, facultas implicita,

in alia generaliori contenta; ita etiam, ad aliquod matrimonium a sacerdote non parocho celebrandum, sufficit licentia implicita, in alia nimirum generaliori contenta. Quod semper tenuit S. Congregatio Concilii, ut multis ostendit Pallottini, *Collectio Conclusionum*, etc. v. *Matrimonium*, § *16, n. 72 seqq.*

2.° Quod autem spectat ad ipsum sacerdotem, cui ad celebrandum matrimonium licentia conceditur, debet eam cognoscere et acceptare; ut enim iam supra dictum est, haec concessio licentiae, sicut et concessio facultatis seu privilegii, est quaedam donatio, donatio autem non perficitur nisi concursu duarum voluntatum, voluntatis nempe eius, qui dat, et voluntatis eius cui datur. Unde, iuxta distinctionem in materia privilegiorum adhibitam, vel ipse sacerdos petiit licentiam, et tunc licentia ei prodest a momento quo concessa est, licet eam nondum cognoscat, quia nempe in momento concessionis, sufficienter adest concursus duarum voluntatum; vel non ipse licentiam petiit, sed ei conceditur motu proprio ipsius concedentis, aut ad instantiam alicuius tertiae personae, et tunc necessarium est ut sacerdos licentiam concessam cognoscat, eamque acceptet; alioquin non adesset requisitus duarum voluntatum concursus. Et haec est doctrina communissime recepta apud Doctores tum antiquos, v. g., Sanchez, *De Matrimonio, lib. 3, disp. 36;* Coscius, *De separatione thori coniugalis, lib. 1, cap. 14, n. 21;* Ferraris, *Bibliotheca*, v. *Matrimonium, art. 9, n. 11;* Giraldi, *Expositio Iuris Pontificii, P. II, sect. 115, n. 14;* Barbosa, *De Parocho, P. II, cap. 21, n. 75;* Schmalzgrueber, *in titul. de Clandestina desponsatione, n. 203 seq.;* tum recentiores, v. g., D'Annibale, *Summula, t. I, n. 74, nota 32, et t. III, n. 461, nota 64;* Gasparri, *De Matrimonio, n. 1130-1131, edit. 3.;* Wernz, *Ius Matrimoniale, n. 180, ad 3, nota 218;* Ballerini-Palmieri, *Opus Morale, tom. VI, de Matrimonio, n. 1230 etc.* Quam pariter doctrinam tenuit S. Congregatio Concilii, in pluribus decisionibus, notanter in decisionibus diei 5 decembris 1626, et 15 Aprilis 1628, et in aliis quas refert Pallottini, *op. cit., n. 53-57.* Ubi tamen notandum est hac in re non deesse controversiam, eamque sat gravem esse.

Quod ad factum spectat. Sacerdos Franciscus Chevalier, parochus loci dicti Pontailler, die 29 Septembris 1904, matrimonio coniunxit Georgium Turk et Germanam Jallu. Sacerdos Maes, parochus proprius Georgii Turk, huic ante matrimonium tradidit schedulam attestationis bannorum proclamatorum, cui coniuncta erat ad cautelam licentia celebrandi matrimonium; quam schedulam Georgius tradere debebat, et revera tradidit in manus parochi matrimonium celebraturi, scilicet Francisci Chevalier; hic vero, qui se putabat parochum proprium sponsae, non

attendisse se dicit ante matrimonium ad praefatam licentiam attestationi bannorum coniunctam. Cetera facta particularia hic omittuntur, quia sunt extra controversiam.

In hac causa duo proposita sunt capita nullitatis matrimonii: unum ex parte parochi delegantis, qui non dedit licentiam efficacem et sufficientem; alterum ex parte sacerdotis delegati, qui licentiam sibi concessam ante matrimonium ignoravit.

Quod ad prius caput nullitatis spectat, haec declaranda sunt: Sacerdos Maes, parochus proprius Georgii Turk, sacerdoti matrimonium celebraturo, per manus Georgii, tradidit schedulam attestationis bannorum, quae sic sonat: « .... Reverende admodum Domine, *semel* sine obice « proclamati sunt in ordine ad matrimonium, *Georgius Turk* et *Germana* « *Jallu*. Nihil igitur obstat, nostra ex parte, quominus benedictionem « nuptialem impertiatur Reverentia Vestra, vel Delegatus Vester, etiamsi « specialis ad hoc delegatio nostra necessaria foret. Reverentiae Vestrae « humillimus famulus (subscripsit) *Em. Maes, pastor*. - A Monsieur le « Curé de la paroisse de .... à .... Sacramentaliter audivi G. Turk ». Omnia sunt typis impressa, praeter nomina sponsorum, subscriptionem parochi, et vocabulum *semel*. Uti patet, attestationi de bannis promulgatis coniuncta erat, ad cautelam, licentia, seu delegatio ad celebrationem matrimonii, his verbis: « etiamsi ad hoc specialis delegatio nostra « necessaria foret ». Qua mente et animi dispositione hanc licentiam seu delegationem concesserit parochus Aemilius Maes, ipse aperit in sua depositione: « Je reconnais avoir donné cette délégation dans les con- « ditions normales de toutes les délégations ordinaires de mariage, sous « une formule imprimée qui se donne toujours avec les attestations de « bans. Je considère ces expressions (etiamsi specialis ad hoc delegatio « nostra necessaria foret) comme n'étant pas de pure forme, mais inten- « tionelles .... J'ai donné cette délégation d'une façon administrative, sans « qu'elle ait été sollicitée, et sans songer qu'elle fût nécessaire, et par « conséquent sans intention actuelle de la donner ni attention spéciale; « cependant avec l'intention habituelle de donner ces délégations quand « elles sont nécessaires ».

Unde pro nullitate matrimonii dici potest et dicitur: Ut ipse confitetur parochus Aemilius Maes, in hac concedenda licentia seu delegatione, non habuit ullam intentionem actualem aut virtualem, sed tantummodo administrativam seu habitualem. Porro haec intentio habitualis non sufficit ad valorem delegationis, ut supra dictum est, ergo nulla est licentia, nec valet matrimonium.

Verum, si intimius rem perscrutemur, aliud prorsus dicendum est.

Quando nimirum parochus Aemilius Maes propria manu subscripsit schedulam supra descriptam, eamque in manus Georgii tradidit, procul dubio fuit in eius mente intentio actualis, imo actualissima dandi et concedendi quidquid erat in hac schedula contentum. Quando enim quis subscribit aliquem actum aut aliquam formulam, spondet omnia quae sunt in hoc actu seu in hac formula, et de his omnibus conscientiam suam onerat. Et hoc in qualibet actorum aut contractuum genere intelligitur. Sic v. g. in testamento vel donatione vel venditione, accurate praeparatur ab eo cuius interest vel cuius est muneris, schedula contractus, in qua continentur non tantum res praecipuae contractui subiectae, sed etiam res minus principales seu accessoriae. Quando igitur ego subscriptionem meam schedulae appono, intentionem habeo actualem dandi, vendendi etc., quaecumque in schedula continentur; quae quidem intentio est explicita quoad ea, quae praesentia in mente habeo, implicita vero quoad ea, quorum non amplius memini, sed quae in schedula sunt contenta; quae omnia, inquam, intentione actuali, vi subscriptionis meae, dono, trado, vel respective vendo, et de his omnibus conscientiam meam onero, nisi quid expresse excipiam. Sic igitur est in causa praesenti: schedula, de qua agitur, praeparata est sive iussu episcopi, qui formulam adhibendam in scribenda schedula praescripsit, sive cura parochi, qui eam fecit typis imprimi; haec autem schedula duo continet: primum attestationem authenticam de bannis promulgatis; alterum concessionem delegationis ad cautelam. Quando igitur parochus Aemilius Maes propria manu praedictam schedulam subscripsit, intentionem actualem habuit dandi, concedendi, faciendi quidquid in ea continebatur; quae intentio erat explicita quoad hanc partem, quam praesentem in mente habebat, scilicet attestationem de bannis proclamatis, implicita vero quoad illam partem, ad quam actualiter non attendebat, sed quae nihilominus contenta erat in schedula, et quam saepius in similibus schedulis legerat, scilicet concessionem delegationis ad cautelam; unde rem utramque concessit.

Nec dicatur clausulam, quae refertur ad delegationem, nimirum: « etiamsi specialis ad hoc delegatio nostra necessaria foret », non continere nisi intentionem quamdam habitualem concedendi delegationem in casu hypothetico, scilicet si est necessaria.

Nam haec verba schedulae reincidunt in sequentia: « *Concedo etiam delegationem, si est necessaria* »; alioquin finis clausulae non attingeretur, qui finis est reddendi, quantum est ex parte parochi, matrimonium validum, ut dicitur in schedula: « *Nihil igitur obstat nostra ex parte quominus benedictionem nuptialem impertiatur Rev. Vestra, etiamsi etc.* ».

Igitur parochus Maes, qui subscribit schedulam, concedit licentiam si est necessaria; haec autem conditio: « *si est necessaria* » non obstat validitati concessionis, ut notissimum est in tota materia contractuum et donationum; imo cum sit conditio, non de futuro, sed de praesenti, non retardat vim delegationis, quae statim efficaciam habet. Hanc ergo licentiam seu delegationem parochus Maes concessit, non intentione solum habituali aut interpretativa (licet ipse minus accurate ita asserat), sed intentione vere et proprie actuali, licet implicita, in sensu supra exposito. Aut, si mavis, quando parochus Maes, prima vice, in hac schedula ab Episcopo vel a se praescripta, praeparata, et typis impressa, animadvertit et attendit ad hanc clausulam delegationis ad cautelam, tunc habuit intentionem actualem concedendi delegationem (si esset necessaria), quoties subscripturus erat schedulam; quae intentio virtualiter perseveravit in omnibus casibus in quibus revera subscripsit schedulam, et proinde etiam in nostro casu. Nec requiritur ad valorem delegationis, ut adsit actus voluntatis expressus et explicitus pro singulis vicibus; tum quia sufficit voluntas seu intentio virtualis, sicut pro quolibet actu et contractu, tum quia sufficit intentio implicita, nimirum, ut supra dictum est, in alia generaliori contenta, ut in his formulis: « *Te delego ad omnia matrimonia,* vel *Dabo delegationem, quoties subscribam formulam* », et in aliis huiusmodi.

Nec etiam dicatur, praefatam licentiam seu delegationem nullam vim habere, utpote nimis vagam et indeterminatam, quia parochus Maes ne sacerdotem quidem nominat aut designat, cui data dicitur licentia; in schedula enim, qualis tradita est in manus Georgii, sic in fine legitur: « À Monsieur le Curé de la paroisse..... de..... à..... » - quin parochus Maes scripserit nomen parochiae aut loci. - Hoc, inquam, non obstat, quia receptum omnino est valere licentiam, quam parochus proprius concedat duobus sponsis contrahendi matrimonium coram sacerdote ab ipsis eligendo; quod pluries decidit S. Congregatio Concilii, ut refert Pallottini, *loco citato, num. 37, 39;* et communiter docent Canonistae: cfr. Gasparri, *De Matrimonio, n. 1141, tom. 2, p. 168, edit. 3ª;* unde a fortiori valida est licentia, quam parochus proprius concedit sponsis contrahendi matrimonium coram sacerdote iam electo et determinato, qualis erat in casu nostro parochus loci « Pontailler ».

Ex hac igitur parte, caput nullitatis propositum nullo fundamento nititur. Nec dicatur huic conclusioni obstare decisionem S. Congregationis Concilii, in *Annecien.*, 29 Iulii 1905. Nam in casu a S. Congregatione resoluto, adiuncta omnino diversa erant. Agebatur enim de matrimonio contracto coram parocho loci dicti Viry, in Sabaudia, qui non

erat parochus proprius alterutrius sponsi, licet se putaret parochum proprium sponsae. Porro parochus S. Iuliani, qui erat parochus proprius sponsi, transmisit ad parochum loci Viry attestationem de bannis promulgatis, quae sic se habet: « Nous, soussigné, archiprêtre curé de « S. Julien, certifions qu'il a été fait deux publications avec dispense de « la troisième, du futur mariage de..... Comme aucune réclamation ne « s'est produite à l'encontre du dit mariage, il est permis de procéder « à sa célébration canonique » et nihil aliud. Qua recepta attestatione, parochus Viry celebravit matrimonium. Hoc autem matrimonium nullum declaratum fuit a Curia Anneciensi et a S. Congregatione Concilii. Verum, ut patet, ingens discrimen exstat inter hunc casum et praesentem. In nostra enim causa schedula bannorum continet clarissimam licet conditionatam delegationem « etiamsi specialis ad hoc delegatio nostra necessaria foret », dum schedula bannorum, in *Annecien.*, nullum vestigium refert delegationis; verba enim supra relata: « Comme aucune « réclamation, etc. » ex sensu genuino et obvio significant tantum, bannis promulgatis, nullum impedimentum revelatum fuisse, et proinde ex hac parte, licite procedi posse ad matrimonium. Verum quidem est parochum S. Iuliani a iudice Anneciensi interrogatum, respondisse: « Je « déclare que par cette formule (schedulae bannorum) mon intention « est de donner toute délégation, si besoin est »; sed, cum haec intentio nullo modo expressa sit in dicta formula, iure merito habita fuit uti mere habitualis seu interpretativa, vel uti non sufficienter exterius expressa.

Quod spectat ad alterum nullitatis caput propositum, dicit patronus appellantis parochum loci Pontailler ignorasse licentiam sibi a parocho proprio sponsi concessam, et proinde, iuxta doctrinam supra expositam, communissime a doctoribus traditam, et a S. Congregatione Concilii decisam, hanc licentiam non valere, et ideo matrimonium nullum esse.

Verum hoc argumentum firmum non est. Primo enim non constat Reverendum Chevalier, parochum loci Pontailler, ignorasse licentiam sibi a parocho Maes concessam. De hoc enim facto non bene concordant, in suis depositionibus, Reverendus Chevalier et Reverendus sacerdos Quillet, qui, vice et nomine D. Chevalier, celebravit matrimonium. Reverendus enim Chevalier dicit in sua depositione: « Ce n'est qu'après la célé- « bration du mariage que j'ai eu connaissance qu'une délégation m'était « accordée par M. Maes ». Reverendus autem Quillet dicit: « Je dois « ajouter, si mes souvenirs sont bien précis, qu'au déjeuner après le

« mariage au presbytère, M. le Doyen, fit devant moi la réflexion qu'il « ne savait pas bien s'il était le Curé des Jallu, lesquels venaient pas- « ser quelques mois de villégiature chez leur parente Madame de Bau- « dot. Cette réflexion ne laissa pas que de me surprendre, et elle m'au « rait même inquiété, si M. le Doyen n'avait ajouté, tout en la louant « la formule que les Curés du diocèse de Cambrai adjoignent au certi- « ficat de bans pour déléguer en cas de nécessité le curé destinataire. « De ce chef je fus rassuré ». Unde etiam Reverendus Chevalier, in altera depositione ita interrogatus: « 14 - Si un témoin soutient que vous avez « loué cette formule de délégation pendant le déjeuner qui a suivi le « mariage, que répondrez-vous ? » - sic respondit: « Je n'en ai aucun « souvenir. Si j'avais vu cette délégation, j'en aurais été frappé. S'il se « présentait un témoignage formel contre moi sur ce point, je croirais « à un défaut de mémoire, qui est possible, mais qui me paraît invrai- « semblable pour les raisons dites plus haut ». Cum ergo non bene concordent haec duo testimonia, et lapsus memoriae non tantum possibilis, sed et facilis omnino sit, praesertim post tres circiter annos, dicendum est non constare Reverendum Chevalier licentiam sibi concessam ignorasse. Quod enim quis non recordetur alicuius dicti vel facti, praesertim ad tres annos retroascendentis, numquam fuit decisiva probatio, quod revera hoc non dixerit aut fecerit. Caeterum inverisimile prorsus est, ut parochus recipiens foliolum paucarum linearum, perlegerit ea quae in principio scripta erant, quaeque banna promulgata respiciebant, deinde viderit in fine nomen, cognomen et dignitatem scribentis, et praetermiserit formulam delegationis, quae in medio typis impressa reperiebatur. Quod eo magis mirum esset, quod, ut ex actis constat, parochus, ante matrimonii celebrationem, dubitaverit an esset parochus proprius contrahentium, prouti patet ex depositionibus Mariae Martinet, matris sponsae, necnon Reverendi Quillet, qui celebravit matrimonium. Unde nullo modo constat Reverendum Chevalier ignorasse licentiam sibi concessam.

Etiamsi autem concederetur Reverendum Chevalier licentiam sibi concessam ignorasse, non idcirco constaret de nullitate matrimonii. Nam quod spectat ad decisiones hac in re latas a S. Congregatione Concilii, sic referuntur a Pallottini, *loco citato, n. 56:* « Supplicatur humiliter a « S. Congregatione Concilii resolvi, utrum matrimonium contractum « coram sacerdote extraneo, qui habet licentiam a proprio parocho « unius ex contrahentibus et ignorat se habere illam, prout etiam unus « ex contrahentibus ignorat, sit validum ». S. Congregatio respondit: « Matrimonium, ut supra, contractum a (coram) sacerdote, qui neque

« certam neque praesumptam scientiam a proprio parocho habuit, non « esse validum ». *In « Nullius » die 5 Dec. 1626, et die 15 Aprilis 1628 in Dubium ad Cap. 1, sess. 24, De Reformatione matrimonii, et in libro Decretorum, p. 335.*

Porro, quaecumque sit indoles harum decisionum, non diremerunt controversiam inter doctores hac de re, ut supra dictum est, ortam. Antequam enim hae decisiones ederentur, disputabant inter se doctores, utrum in sacerdote delegato requiratur scientia et acceptatio delegationis, de qua controversia videre est Sanchez, *De Matrim., lib. 3, disp. 36,* ubi *n. 1,* pro sententia negativa multos et graves auctores refert. Editis autem praefatis decisionibus, licet in dies opinio communior fieret pro sententia affirmativa, remansit tamen controversia. Engel, in *tit. De Clandestina dispensatione, n. 17,* docet ad valorem licentiae non requiri eius scientiam, quia tandem aliquando hoc non requirit Concilium Tridentinum. « Utrum - inquit - haec licentia debuerit ipsi prius innotuisse, « hoc in Concilio non est expressum, et quamvis doctores id asserant, « tamen fundamentum eorum admodum dubium et controversum est. « Cum igitur de iure veteri, de quo tale matrimonium indubie valuerat, « non censeatur plus correctum, quam expressum, et in dubio potius « favendum matrimonio, cuius irritatio est odiosa et plerumque scanda- « losa, ita ut vel ex unius Doctoris classici singulari opinione sustineri « possit (Sanchez, *De Matrimonio, lib. 1, disput. 18, n. 7*), atque aequi- « tas rigori iuris sit praeferenda, plane opinor probabilem esse huius « matrimonii valorem ». Deinde Engel confutat, et quidem argumentis non spernendis, rationes ab aliis auctoribus, praesertim a Sanchez, allatas. Pro hac eadem Engeliana opinione allegantur plures alii doctores, apud Pallottini, *loco cit., n. 51-52.*

Cum ergo hac in re adsit controversia, eaque sit gravis, ut ait D'Annibale, *Summula, t. 1, n. 225, nota 26, pag. 212, editio 3,* procul dubio si agatur de matrimonio iam contracto, ei favendum est. Quam conclusionem sic exprimit Emus Gasparri: « Stante controversia, in praxi, « si agatur de matrimonio contrahendo, tutior tenenda est sententia; « si de conctracto, favendum matrimonio donec S. Sedes aliud declaraverit. » *De Matrimonio, n. 1131, edit. 3, t. 2, p. 163.* Ita pariter D'Annibale: « Quam ob rem si quis nec ipse eam (licentiam) petiit, nec « scit petitam ab alio concessam fuisse, eaque nihilo minus forte usus « fuerit, standum erit pro valore actus, si quid opinor; v. g. si paro- « chus, rogante Sempronio, sinat alium sacerdotem adesse matrimonio, « isque et concessionis et petitionis ignarus adstiterit. » *loco cit., n. 225, nota 27, p. 212.*

Quibus omnibus consideratis et sedulo perpensis, Christi nomine invocato, Nos infrascripti Auditores, pro Tribunali sedentes, et solum Deum prae oculis habentes, decernimus, declaramus, et definitive sententiamus *non constare de nullitate matrimonii inter Georgium Turk et Germanam Jallu*, seu proposito dubio respondemus *Negative;* et exinde sententiam Curiae Divionensis infirmamus et pro infirmata haberi decernimus et declaramus, sententiam autem Curiae Metropolitanae Lugdunensis confirmamus. Statuentes praeterea Germanam Jallu ad expensas iudiciales solvendas teneri, usque ad summam praefixam in Decreto D. Ponentis de reductione expensarum.

Ita pronunciamus, mandantes Ordinariis locorum et ministris Tribunalium, ad quos spectat, ut executioni mandent hanc nostram definitivam sententiam, et adversus reluctantes procedant ad normam sacrorum canonum, et praesertim *cap. 3, sess. XXV, de Reform. Conc. Trid.;* adhibitis iis executivis et coercitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna pro rerum adiunctis extitura sint.

Romae, die 20 Ianuarii 1911.

Gulielmus Sebastianelli.
L. ✠ S. Seraphinus Many, *Ponens.*
Franciscus Heiner.

Sac. Tancredes Tani, *Notarius.*

SECRETARIA STATUS

EPISTOLA

AD R. D. CANONICUM THOMAS PAROCHUM ECCLESIAE « DE NOTRE DAME » IN CIVITATE DIJON, OB TRIA VOLUMINA DE CONCORDATU ANNI 1516 INTER LEONEM X PONTIFICEM ET FRANCISCUM I FRANCORUM REGEM, SANCTITATI SUAE VENERATIONIS ERGO EXHIBITA.

Monsieur le Curé,

Le Saint-Père a eu pour très agréable l'hommage que vous lui avez fait de votre ouvrage sur le concordat conclu en 1516 entre le Pape Léon X et le roi de France François I.

Dans ces trois volumes, fruit de recherches multipliées et d'un labeur considérable, vous avez traité votre sujet avec toute l'ampleur

qu'il comportait, et surtout avec la noble intention, bien digne d'une âme sacerdotale, de faire ressortir la constitution divine de l'Eglise, fondée par Notre Seigneur Jésus Christ sur Pierre et ses Successeurs. Le Souverain Pontife vous félicite d'avoir conçu et mené à bonne fin ce grand travail au milieu des occupations incessantes de votre ministère.

Aussi est-ce de tout cœur que Sa Sainteté vous accorde la Bénédiction Apostolique.

Avec mes remercîments pour l'exemplaire que vous m'avez offert je vous prie d'agréer, Monsieur le Curé, l'expression de mes sentiments dévoués en Notre Seigneur.

Rome, 29 Avril 1911.

R. Card. MERRY DEL VAL.

COMMISSIO PONTIFICIA DE RE BIBLICA

I.

DE AUCTORE, DE TEMPORE COMPOSITIONIS ET DE HISTORICA VERITATE EVANGELII SECUNDUM MATTHAEUM.

Propositis sequentibus dubiis Pontificia Commissio « de re Biblica » ita respondendum decrevit.

I. Utrum, attento universali et a primis saeculis constanti Ecclesiae consensu, quem luculenter ostendunt diserta Patrum testimonia, codicum Evangeliorum inscriptiones, sacrorum librorum versiones vel antiquissimae et catalogi a Sanctis Patribus, ab ecclesiasticis scriptoribus, a Summis Pontificibus et a Conciliis traditi, ac tandem usus liturgicus Ecclesiae orientalis et occidentalis, affirmari certo possit et debeat Matthaeum, Christi Apostolum, revera Evangelii sub eius nomine vulgati esse auctorem?

Resp.: Affirmative.

II. Utrum traditionis suffragio satis fulciri censenda sit sententia quae tenet Matthaeum et ceteros Evangelistas in scribendo praecessisse, et primum Evangelium patrio sermone a Iudaeis palaestinensibus tunc usitato, quibus opus illud erat directum, conscripsisse?

Resp.: Affirmative ad utramque partem.

III. Utrum redactio huius originalis textus differri possit ultra tempus eversionis Hierusalem, ita ut vaticinia quae de eadem eversione ibi leguntur, scripta fuerint post eventum; aut, quod allegari solet Irenaei testimonium (*Advers. haeres.*, lib. III, cap. I, n. 2), incertae et controversae interpretationis, tanti ponderis sit existimandum, ut cogat reiicere eorum sententiam qui congruentius traditioni censent eamdem redactionem etiam ante Pauli in Urbem adventum fuisse confectam?

Resp.: Negative ad utramque partem.

IV. Utrum sustineri vel probabiliter possit illa modernorum quorumdam opinio, iuxta quam Matthaeus non proprie et stricte Evangelium composuisset, quale nobis est traditum, sed tantummodo collectionem aliquam dictorum seu sermonum Christi, quibus tamquam fontibus usus esset alius auctor anonymus, quem Evangelii ipsius redactorem faciunt?

Resp.: Negative.

V. Utrum ex eo quod Patres et ecclesiastici scriptores omnes, imo Ecclesia ipsa iam a suis incunabulis, unice usi sunt, tamquam canonico, graeco textu Evangelii sub Matthaei nomine cogniti, ne iis quidem exceptis, qui Matthaeum Apostolum patrio scripsisse sermone expresse tradiderunt, certo probari possit ipsum Evangelium graecum identicum esse quoad substantiam cum Evangelio illo, patrio sermone ab eodem Apostolo exarato?

Resp.: Affirmative.

VI. Utrum ex eo quod auctor primi Evangelii scopum prosequitur praecipue dogmaticum et apologeticum, demonstrandi nempe Iudaeis Iesum esse Messiam a prophetis praenuntiatum et e davidica stirpe progenitum, et quod insuper in disponendis factis et dictis quae enarrat et refert, non semper ordinem chronologicum tenet, deduci inde liceat ea non esse ut vera recipienda; aut etiam affirmari possit narrationes gestorum et sermonum Christi, quae in ipso Evangelio leguntur, alterationem quamdam et adaptationem sub influxu prophetiarum Veteris Testamenti et adultioris Ecclesiae status subiisse, ac proinde historicae veritati haud esse conformes?

Resp.: Negative ad utramque partem.

VII. Utrum, speciatim solido fundamento destitutae censeri iure debeant opiniones eorum, qui in dubium revocant authenticitatem historicam duorum priorum capitum, in quibus genealogia et infantia Christi

narrantur, sicut et quarumdam in re dogmatica magni momenti sententiarum, uti sunt illae quae respiciunt primatum Petri (Matth., XVI, 17-19), formam baptizandi cum universali missione praedicandi Apostolis traditam (Matth., XXVIII, 19-20), professionem fidei Apostolorum in divinitatem Christi (Matth., XIV, 33), et alia huiusmodi, quae apud Matthaeum peculiari modo enuntiata occurrunt?

Resp.: Affirmative.

Die autem 19 Iunii 1911 in audientia utrique infrascripto Rmo Consultori ab Actis benigne concessa, SSmus Dominus Noster Pius Papa X praedicta responsa rata habuit ac publici iuris fieri mandavit.

Romae die 19 Iunii 1911.

Fulcranus Vigouroux, Pr. S. S.
Laurentius Janssens, O. S. B.
Consultores ab Actis.

II.

RATIO PERICLITANDAE DOCTRINAE CANDIDATORUM AD ACADEMICOS GRADUS IN SACRA SCRIPTURA [1].

PARS ALTERA.

DE IPSIS EXPERIMENTIS.

CAPUT I.

AD CONFERENDUM PROLYTATUM.

ART. I. - DE PERICULORUM TEMPORE DEQUE PETITIONE A CANDIDATIS FACIENDA.

1. Candidatis ad Prolytatum, itemque ad Lauream, probandis duplex habetur iudicum sessio, mense Novembri et mense Iunio, id est ineunte et exeunte anno scholastico.

2. Candidati petitionem Rmo Consultori ab Actis exhibeant et quidem ante finem mensis Iunii, qui volunt in sessione prima periculum doctrinae suae facere, ante finem Aprilis, qui in altera.

3. In petitione Candidatus, praeter nomen, cognomen, domicilium suum, indicet etiam ubi et quo die ad sacerdotium sit promotus, atque ubi et quo die sacrae Theologiae lauream consecutus. Idem petitioni

[1] Vide *Acta Apostolicae Sedis*, Ann. III, Vol. III, pag. 47.

litteras commendatitias adiungat Ordinarii sui vel, si e religioso ordine institutove sit, antistitis manu subscriptas. Horum autem documentorum inspectionem sibi Pontificia Commissio reservat.

4. De diebus periculorum destinatis Candidati tempestive certiores fiunt.

ART. II. - DE LINGUA IN EXPERIMENTIS ADHIBENDA.

Experimenta iis, qui Prolytatum petunt - item qui Lauream - latine danda sunt; nisi cui alia lingua permittatur uti.

ART. III. - DE EXPERIMENTIS SCRIPTIS.

1. Experimentum scriptum complectitur: *a)* Dissertationem exegeticam de textu aliquo Evangeliorum vel Actuum; - *b)* Scriptionem de quopiam argumento ex historia biblica iuxta materiarum indicem in adnexo folio descriptum; - *c)* Scriptionem de aliquo argumento Introductionis generalis vel specialis ibidem pariter assignato. Ad hanc geminam scriptionem conficiendam bis tres horae conceduntur; sex autem ad dissertationem, cui propterea duplex tribuitur valor.

2. Dissertatio et scriptiones sunt sine cuiusvis libri adminiculo conficiendae, praeter Scripturae textum et concordantias, quorum exemplar cuivis Candidato ab ipsa Commissione, sed pro dissertatione exegetica dumtaxat, traditur.

3. Quod attinet ad modum argumentum exegeticum tractandi, magna relinquitur Candidatis libertas. Sciant tamen ab eis non requiri oratoriam quamdam amplificationem; sed tractationem scientia et ratione confectam, quae litteralem scilicet expositionem propositi textus exhibeat, cum conclusionibus doctrinalibus, comparatione locorum consimilium, interpretatione praecipuarum variarum lectionum, explanatione antilogiarum, quae vel inter textum et versiones, vel inter eiusdem textus locutiones occurrant.

ART. IV. - DE EXPERIMENTIS QUAE VIVA VOCE FIUNT.

1. Verbis Candidatus unum pluresve locos Evangeliorum, Actuum, Epist. ad Romanos et II Epist. ad Corinthios graece, atque unum pluresve locos librorum Regum hebraice ex tempore interpretari debet.

Praeterea de Historia Antiqui et Novi Testamenti; de Introductione speciali; de quaestionibus Introductionis generalis in memorato indice assignatis; demum, ad iudicum arbitrium, de argumento in scriptionibus evoluto, interrogatur.

2. Experimentum quod voce fit duas complectitur horas, id est bis semihoram pro parte graeca et hebraica, et ter viginti momenta pro altera.

ART. V. - DE NOTIS SEU PUNCTIS DEQUE CONDITIONIBUS AD SUCCESSUM REQUISITIS.

1. Singulis utriusque experimenti partibus aequalis tribuitur punctorum numerus, id est viginti, quae tamen puncta in experimento linguae hebraicae et graecae, necnon dissertationis exegeticae duplum valorem habent.

2. In qua materia Candidatus duodecim puncta tulerit, in ea se satis iudicibus probasse sciat.

3. Ad felicem exitum utriusque experimenti requiritur, ut Candidatus ad mensuram modo descriptam in singulis materiis bene responderit.

4. Qui eam mensuram in singulis materiis experimenti scripti non attigerit, ad tentandum orale experimentum non admittitur.

5. Qui vero felicem exitum in scriptis habuit, etsi in experimento verbali deficiat, ei experimentum scriptum iterandum non est.

6. Nemo experimentum eius materiae iterare debet, in qua sedecim puncta tulit, nisi in materiis plus duabus ceciderit, aut in duabus, quae ad eamdem experimenti partem pertineant, scilicet ad utramque linguam hebraicam et graecam, vel ad alias experimenti materias.

7. Qui iterato experimento, sive scripto sive verbali, iterum cecidit, pericula nunquam postea tentare sinitur. Iterare autem experimentum nisi in sequenti aliqua sessione non licet, salva speciali venia ab Eminentissimo Cardinali Praeside impetranda.

8. Qui in utroque experimento sic se probavit, ut, partitione punctorum facta, tres quartas summae partes retulerit, is ius ad honorificam sui mentionem acquirit.

ART. VI. - DE EXPENSIS A CANDIDATIS FACIENDIS.

1. Candidati ante experimentum summam centum et viginti libellarum solvere tenentur, centum scilicet pro ipso experimento et viginti pro diplomate aliisque necessariis sumptibus.

2. Candidatis quibus experimentum haud bene successit, summa septuaginta libellarum restituetur; quod si in scriptis satis fecerint iudicibus, non eis restituentur nisi libellae viginti.

3. Qui experimentum verbale iterum tentant, sive ex integro, sive ex parte, solvant viginti libellas pro diplomate aliisque expensis, et insuper libellas decem pro singulis experimenti materiis.

Caput II.

AD LAUREAM.

Art. I. - De conditionibus ante servandis.

1. Nisi adsint rationes omnino peculiares, quas iure librare Commissionis est, periculum ad Lauream, quo maturior thesis parari possit, duorum saltem annorum intervallo a Prolytatu distare debet.

2. Cum nomen suum Rmo Secretario dat, Candidatus simul indicet titulum et generalem notionem suae theseos doctoralis, necnon linguam qua eam exarare intendat.

3. Pariter significet: *a)* librum vel librorum complexum, tum Antiqui tum Novi Testamenti, quorum exegesim praeparare intendit, iuxta alterum experimentorum indicem; - *b)* insuper quamnam linguam orientalem ad experimentum dandum elegerit et de quibusnam textibus se interrogari cupiat. Concessa autem idiomata sunt: Syriacum, Assyriacum, Arabicum, Ethiopicum, Copticum et vetus Aegyptiacum.

NB. - Materia experimenti in linguis debet esse sat ampla, extra textum biblicum, maiori saltem parte, potius deligenda. Propositio operis penes Candidatum est, modo sufficientis sit molis et adprobatio Rmorum Consultorum accedat.

4. Rmus Secretarius significabit Candidato utrum theseos argumentum aliasque propositas materias Commissio comprobaverit, et quasnam forte eadem animadversiones fecerit aut mutationes suggesserit.

5. Ipse vero Candidatus tempestive mittat suae theseos typice, lithographice aut mechanice editae quindecim saltem exemplaria, ut, praeter Emos DD. Cardinales Pontificiae Commissioni adscriptos, quotquot Revmi Consultores defensioni theseos interesse cupiant, singuli unum accipiant.

6. Postquam thesis examini iudicum subiecta fuerit, maiorique numero suffragia ferentium probata, Revmus Secretarius, auditis Rmis Consultoribus, cum Candidato constituet de die experimento theseosque defensioni assignando.

Art. II. - De experimento deque theseos defensione.

1. Experimentum duplici parte constat: altera praeliminari, altera solemniori.

2. Experimentum *praeliminare*, technicum quodammodo, in duplex periculum dividitur. Interrogandus est Candidatus: *a)* de lingua orien-

tali a se delecta; - *b)* de libris Antiqui vel Novi Testamenti a se propositis, necnon de notionibus ad rem criticam et patristicam spectantibus ad normam adnexi indicis.

Quae omnia experimenta in aula publica habentur ita, ut qui cupierint auditores eisdem interesse possint.

3. Experimentum *solemnius* duas pariter complectitur partes: lectionem publicam a candidato ex tempore habendam, et ipsam theseos defensionem.

a) Lectio publice habenda est de argumento a iudicibus delecto e libris utriusque Testamenti ab ipso Candidato propositis, vel de quaestionibus rei criticae aut patristicae in adnexo indice descriptis. Candidato conceditur spatium unius horae ad hanc lectionem praeparandam. Absoluta lectione, quae quindecim vel viginti momenta non excedat, iudices candidatum tenent sive de argumento lectionis, sive de quaestionibus connexis, quin tamen indicis ambitum excedant.

b) Defensionem theseos praecedit argumenti expositio nitida, expedita et, quantum potest, plena, quae tamen spatium unius horae numquam excedat. Tres dein e iudicum collegio thesim ex officio impugnent. Post quos alii quoque Revmi Consultores, quaestiones movere possunt. Spatium utriusque experimenti definitum non est. Suadendum tamen ut unius diei intervallo inter se distent.

4. Absoluta theseos defensione, iudices conveniunt de admissione Candidati inter se deliberaturi. Cuius deliberationis exitus a Rmo Secretario die sequenti Candidato significatur.

Art. III. - De expensis a candidato solvendis.

1. Candidatus ad Lauream ter centum libellas solvere debet, dimidiam scilicet partem dum thesim doctoralem tradit, alteram antequam eius defensionem suscipiat.

2. Quae tamen altera pars non est solvenda, nisi thesi iam accepta. Quodsi theseos defensio infelicem habuerit exitum, quinquaginta libellae Candidato restituentur.

Hanc alteram partem « rationis periclitandae doctrinae Candidatorum ad academicos gradus in Sacra Scriptura », in audientia Revmis DD. Consultoribus ab Actis die 24 Maii 1911 concessa, SS. D. N. Pius PP. X adprobare dignatus est.

Fulcranus Vigouroux, Pr. S. S.
Laurentius Janssens, O. S. B.
Consultores ab Actis.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

CONGREGAZIONE PREPARATORIA.

Il giorno 13 del corrente mese di Giugno, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si tenne la Congregazione Preparatoria dei Sacri Riti sopra le virtù in grado eroico della Venerabile Serva di Dio Benedetta Rencurel, del Terzo Ordine di S. Domenico.

SEGRETERIA DI STATO

PONTIFICIA MISSIONE STRAORDINARIA
PER LA INCORONAZIONE DI SUA MAESTÀ GIORGIO V RE D'INGHILTERRA.

Illmo e Rmo Monsignor Gennaro Granito Pignatelli di Belmonte, Arcivescovo titolare di Edessa, *Inviato Straordinario Speciale.*

Rmo Monsignor Eugenio Pacelli, Prelato Domestico di Sua Santità, Sotto-Segretario della S. Congregazione degli Affari Ecclesiastici Straordinarî, *Consigliere.*

Signor Conte Stanislao Medolago Albani, Cameriere Segreto di Spada e Cappa Soprannumerario di Sua Santità, Presidente dell'Unione Economica Sociale.

Signor Conte Francesco Bezzi Scali, Guardia Nobile di Sua Santità.

NOMINE.

Il Santo Padre con biglietto della Segreteria di Stato si è degnato di nominare:

3 Giugno 1911. — Il Signor Cardinale Francesco di Paola Cassetta, Prefetto della S. Congregazione degli Studi.

Con biglietto e con Breve della Segreteria di Stato, si è degnato di nominare:

Protonotario apostolico ad instar participantium:

23 Maggio 1911. — Il Rev. Giuseppe Pfluger, canonico della Chiesa Metropolitana e Vicario Generale dell'archidiocesi di Vienna.

Prelati domestici di S. S.:

23 Maggio 1911. — Il Rev. Arnoldo Cornelio Francesco Mutsaers, della diocesi di Bois-le-Duc.

24 Maggio. — Il Rev. Giuseppe Perier, Vicario Generale della diocesi di Concordia (Stati Uniti d'America);

— Il Rev. Giuseppe Roller, Vicerettore della Chiesa Metropolitana di Vienna.

27 Maggio — Il Rev. Giacomo F. Mooney, Rettore del Seminario diocesano di Newark;

— Il Rev. Luigi Stecher, Rettore della Chiesa di S. Pietro a Newark.

ONORIFICENZE

Sua Santità, con biglietto e con Breve della Segreteria di Stato, si è degnata di conferire le seguenti onorificenze:

La Commenda dell'Ordine Piano, con placca:

22 Marzo 1911. — Al Sig. Giuseppe Agostino Antonio Mutsaers, dell'archidiocesi di Utrecht.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

20 Maggio 1911. — Al Sig. Federico de Schlutius, Consigliere Governativo, dell'archidiocesi di Colonia.

27 Maggio. — Al Sig. Cav. Rag. Luigi Petacci, Capo contabile della S. Congregazione di Propaganda Fide.

29 Maggio. — Al Sig. Conte Filippo de Witten, officiale della S. Congregazione di Propaganda Fide;

— Al Sig. Avv. Francesco Sirani, officiale della S. Congregazione di Propaganda Fide.

30 Maggio. — Al Sig. Dott. Pio dei Conti Meyer, di Leysin.

8 Giugno 1911. — Al Sig. Cav. M.° Filippo Capocci, di Roma.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

22 Maggio 1911. — Al Sig. Bernardo Giov. Antonio Jamez, della diocesi di Bois-le-Duc.

7 Giugno 1911. — Al Sig. Clemente Van-Caillie, Notaio in Bruges;

— Al Sig. Avv. Desiderio Schäffer, della diocesi di Csanád.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

1 Giugno 1911. — Al Sig. Giovanni Battista Durocher, ex-zuavo pontificio, della diocesi di Sherbrooke.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

27 Maggio 1911. — Al Sig. Enrico Antonio Dubois;

— Al Sig. Guglielmo Giorgio Sired.

30 Maggio. — Al Sig. Fernando Neuray, Vicepresidente dell'Associazione dei giornalisti cattolici a Bruxelles;

— Al Sig. Carlo Lybaert, redattore Capo del « Fondsenblad » a Gand.

7 Giugno 1911. — Al Sig. Dottor Pietro Clerico, di Torino.

9 Giugno. — Al Sig. Romano Zordan, della diocesi di Padova.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITA

NOMINE

La Santità di nostro Signore, con biglietto di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, si è degnata di nominare:

Camerieri segreti soprannumerari:

13 Giugno 1911. — Mons. Ermanno Kulisch, della diocesi di Premislia;

— Mons. Felice Swierczynski, della medesima diocesi;

— Mons. Davide Rossi, dell'archidiocesi di Milano;

— Mons. Pietro del Prete, della diocesi di Calvi;

— Mons. Paolo Emilio Moinhos de Vilhena, della diocesi di Campanha;

— Mons. Aristide Magni dell'archidiocesi di Bologna;

— Mons. Gaudenzio Prinetti, dell'archidiocesi di Vercelli;
— Mons. Tommaso Trussoni, della diocesi di Como;
— Mons. Giovanni Battista Gianera, della medesima
— Mons. Tommaso Verga, della medesima diocesi.

Camerieri d'onore in abito paonazzo:

13 Giugno 1911. — Mons. Romolo Del Duca, di Roma.
— Mons. Giovanni Avril, dell'archidiocesi di Lione.

Camerieri segreti di spada e cappa soprannumerari:

27 Maggio 1911. — Il Sig. Visconte Giovanni de Masin, della diocesi di Autun;
— Il Sig. Carlo Sipayllo, della diocesi di Minsk.

Cameriere d'onore di spada e cappa soprannumerario:

13 Giugno 1911. — Il Sig. Michele Girdwoyn, della diocesi di Samogizia.

Cappellani segreti d'onore:

13 Giugno 1911. — Mons. Abondio Ballerini, della diocesi di Como;
— Mons. Pietro Maiolani, della medesima diocesi;
— Mons. Costantino Corticelli, della medesima diocesi;
— Mons. Giuseppe Schmith.

NECROLOGIO

21 Febbraio 1911. — Mons. Atenogene Silva, Arcivescovo di Mechoacán (Messico).

9 Giugno 1911. — Mons. Guglielmo Gordon, Vescovo di Leeds (Inghilterra).

S. CONGREGATIO CONCILII.

PAG.

I. *Lausanen.* - Interpretationis voluntatis. 271

II. *Aurien.* Dubiorum circa abstinentiae et ieiunii legem. . . . 274

III. *Carcassonen.* - Collectionis eleemosynarum in paroeciis. . . 277

S. CONGREGATIO INDICIS.

Decretum quo quaedam prohibentur opera. - *11 iunii 1911.* 278

S. CONGREGATIO RITUUM.

I. *Westmonasterien.* - Dubia circa expositionem et benedictionem Sanctissimi Sacramenti. - *27 maii 1911* 279

II. *Baionen.* - Dubia varia. - *27 maii 1911* 281

III. *Quinque Ecclesiarum.* - Super consuetudine absolutionem pro defunctis ad tumulum peragendi diebus Dominicis et Festis, finita Missa de die. - *31 maii 1911* 283

SACRA ROMANA ROTA.

Divionen. (Dijon). - Nullitatis matrimonii. - *(Turk-Jallu).* - *20 ianuarii 1911.* 284

SECRETARIA STATUS.

EPISTOLA.

Ad R. D. Canonicum Thomas parochum ecclesiae « de Nôtre Dame » in civitate Dijon, ob tria volumina de concordatu anni 1516 inter Leonem X Pontificem et Franciscum I Francorum regem, Sanctitati suae venerationis ergo exhibita. - *19 aprilis 1911* . . . 293

COMMISSIO PONTIFICIA DE RE BIBLICA.

I. De auctore, de tempore compositionis et de historica veritate Evangelii secundum Matthaeum. - *19 iunii 1911* 294

II. Ratio periclitandae doctrinae candidatorum ad academicos gradus in Sacra Scriptura. - *24 maii 1911* 296

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. S. Congregazione dei Riti, *Congregazione preparatoria* 301

II. Segreteria di Stato, *Pontificia Missione straordinaria per la Incoronazione di Sua Maestà Giorgio V Re d'Inghilterra, nomine e onorificenze* . . . . . »

III. Maggiordomato di Sua Santità, *Nomine* 303

IV. Necrologio 304